

„Najprije u Antiohiji nazvaše učenike hrišćanima.“ DJELA 11:26

Antiohija

JAN/FEB 2022

BROJ 175

**JER NAM SE
RODI DETE,
SIN NAM SE DADE,
KOME JE VLAST
NA RAMENU,
I IME ĆE MU BITI:
DIVNI, SAVETNIK,
BOG SILNI,
OTAC VEČNI,
KNEZ MIRNI.**

KNJIGA PROROKA ISAIJE 9:5

PRIDRUŽI NAM SE

UŽIVO (ONLINE)

SYLOAM ONLINE CRKVA

FB: SYLOAM

NEDELJOM OD 10:00 H

ONLINE CRKVA
FB: SYLOAM

VIŠE INFORMACIJA NA WWW.SYLOAM.EU

**ANTIOHIJA SE
VEĆ 21 GODINU FINANSIRA
DOBROVOLJNIM PRILOZIMA
SVOJIH ČITALACA
MOLIMO VAS DA RAZMOTRITE
DA LI POSTOJI MOGUĆNOST
DA FINANSIJSKI POMOGETE
HVALA**

**Štampanje i distribuciju ovog broja su podržali i finansijski pomogli
vjernici iz Banjaluke i EC Kikinda.**

**Izdavač : Evanđeoska crkva Banjaluka | Adresa : Poštanski fah 34, 78102 Banjaluka, RS/BiH
Kontakt telefon : +387 [0]65 535 931 | Tiraž : 1000 | Štampa : Minerva, Subotica**

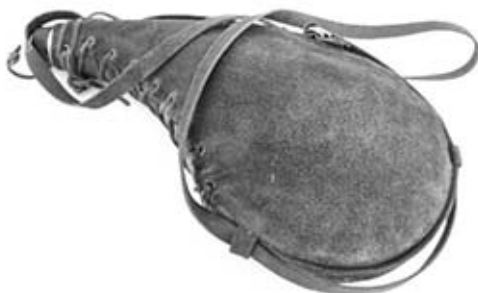
DISTRIBUCIJA

Srbija : Miroslav Čobrda +381 [0]64 405 4744 | Hrvatska : Miroslav Fic +385 [0]91 739 0191

NOVI MJEHOVI

Ubrzo nakon početka Isusove službe, čitamo: „A oni mu rekoše: »Učenici Ivanovi, a tako i farizejski, često poste i obavljaju molitve, tvoji pak jedu i piju“ (Lk 5:33). Prvo pitanje koje si moramo postaviti je: „Tko su to ‘oni’?“ Odgovor nalazimo u Matejevu evanđelju: „Tada pristupe k njemu Ivanovi učenici govoreći...“ (9:14). Godinama sam mislio da se radi o farizejima, ali kad sam otkrio da je riječ zapravo o učenicima Ivana Krstitelja, taj dio Pisma razumio sam u potpuno novom svjetlu! Tim je ljudima smetalo što su često postili i dugo se molili, a Isusovi učenici nisu. Ivanovi sljedbenici su se stalno žrtvovali, a svejedno su Isusovi učenici dobivali svu pažnju.

Jedan od načina na koji je Božji Duh u Ivanovo doba djelovao je kroz česti post. Međutim, Ivanovi učenici nisu prepoznali promjenu i prešli iz obrasca Ivanove službe u ono što je Bog počeo *tada* činiti. Vjerovali su da je njihov *način* služenja i štovanja Boga donio plod. Platili su veliku cijenu da slijede Ivana Krstitelja, ostavljajući obitelji da bi živjeli u pustinji i jeli kukce, a sada je nji-

hov vođa završio u zatvoru. Taj novi čovjek vodio je sa sobom učenike koji nisu igrali po njihovim pravilima. Ivanovi su učenici bili uvrijeđeni, u opasnosti da razviju duh religioznosti.

Sjetite se, religiozni duh će se uvijek držati onoga što je Bog *nekada* činio, opirući se onome što čini *sada*. Moguće je da su se Ivanovi učenici počeli baviti više s tim da ostanu vjerni svome vođi i da se ponašaju na određeni način nego s tim da čuju što Bog *u tom trenu* govori i čini. Njihov fokus nije više bio na Božjem srcu nego na *metodi* koja je jedno vrijeme vodila do Božjeg srca. Postali su ponosni i uvredljivi. Ivanovi učenici uložili su vrijeme i možda čak i novac u službu. A sada je sve što su učinili, za što su se zalagali bilo ugroženo. Zato su se utvrdili u svojim stavovima, opirući se promjeni iako im je njihov vođa rekao za Isusa:

„On treba da raste, a ja da se u-manjujem“ (Iv 3:30).

Pogledajte što im je Isus odgovorio: „Ne možete svatove prisiliti da poste dok je zaručnik s njima“ (Lk 5:34). Razotkrio je njihove religiozne putove, rekavši im: „Zašto da poste ako je s njima Božji Sin? Sve što trebaju, ako žele nešto od Boga, jest doći k meni!“ (parafrazirano). Zbog religioznog razmišljanja mislili su da moraju zaslužiti Božju naklonost kroz post i ostale religijske činove. Na post su gledali kao na način da pristupe Bogu, zbog čega su se osjećali boljima od drugih koji nisu postili (ili koristili njihove ostale metode). Zbog toga su postali oholi. Metoda im je postala važnija od roda koji je donosila.

Iako post uistinu donosi korist, njime se ne može manipulirati Bogom nego služi tome da nas dovede u stanje da bolje čujemo što nam Bog ima za reći. Zašto su onda učenici trebali postiti da čuju Božji glas ako je On bio sa njima? Pogledajte opet u Lukino evanđelje 5:34-35: „Reče im Isus: ‘Ne možete svatove prisiliti da poste dok je zaručnik s njima. Doći će već dani: kad im se ugrabi zaručnik, tada će postiti, u one dane!’“

Ne kaže im da bi u te dane mogli postiti. Kaže da će postiti.

Ti su ljudi govorili o postu kao uzdržavanju od hrane, ali Isus je govorio o nečem drugom. Primitite da će taj post nastupiti u dane kad im Zaručnik bude odveden. Govori o postu od Njegove očitovane prisutnosti, a ne samo od hrane. To nam dalje objašnjava, pričajući im prispodobu. Sjetite se, jedna od definicija pustinje je odsustvo opipljive Božje prisutnosti. Pogledajmo sada prispodobu kojom objašnjava što je htio reći:

„I nitko ne ulijeva novo vino u stare mjehove. Inače će novo vino proderati mjehove pa će se i ono proliti i mjehovi će propasti. Nego, novo vino neka se ulijeva u nove mjehove!“ (Lk 5:37)

Vino u Bibliji predstavlja Božju prisutnost. Pavao kaže u Efežanima 5:18: „I ne opijajte se vinom u kojem je razuzdanost, nego – puniti se Duhom.“

Trebamo se opijati vinom koje je Božja prisutnost! Novo vino je svježije djelovanje Njegova Duha. Dopustite mi da vam ponovno postavim to važno pitanje. Sjećate li se kako vam je bilo kada vas je Sveti Duh prvi put ispunio? Božja prisutnost bila je slatka i snažna. Svaki put kad biste se molili, Božja bi se prisutnost odmah očitovala, a vi biste je osjećali cijeli dan nakon toga. U crkvi na sastanku samo biste sje-

dili i plakali jer biste osjećali Njegovu blizinu. A onda, jednoga dana, primijetili ste da više nije tako lako ući u Njegovu prisutnost. I dalje ste se molili kao i prije, ali sad ste se već počeli pitati: *Bože, gdje si?!* Stigli ste u pustinju!

Postoji razlog za tu pustinju ili post od Božje prisutnosti. Bog vas priprema da postanete novi mijeh. Ne možete uliti novo vino, svježe djelovanje Božjeg duha, u stari mijeh. U Isusovo doba mjehovi su se pravili od ovčje kože. Kad bi se vino tek stavilo u nove mjehove, koža je bila savitljiva i širila se. Mjehovi bi se lako razvukli i oblikovali prema vinu koje se ulijevalo. Međutim, s godinama bi bliskoistočna klima osušila mjehove, zbog čega bi postali lomljivi i kruti. Ako bi samo izlili staro i ulili novo vino, koža zbog krutosti i lomljivosti ne bi mogla izdržati ni težinu novog vina ni fermentaciju pa bi se lako kidala. Da bi riješili taj problem, uranjali su stare mjehove u vodu na nekoliko dana, a onda bi u njih utrljavali maslinovo ulje. To bi povratilo koži fleksibilnost i savitljivost.

To se, simbolično gledajući, događa i nama, jer smo mjehovi za duhovno novo vino. Nositelji smo Božje prisutnosti. Atmosfera u kojoj boravimo može isušiti našu mekanost za Božje putove.

Nismo na nebu, živimo u pokvarenom okruženju zvanom svijet. Zato trebamo obnavljati umove. Da bi naši mjehovi ostali savitljivi – uvijek spremni za novo vino – moramo biti uronjeni u Božju Riječ. Pavao u Poslanici Efežanima 5:26 piše: „Da je (Isus) posveti, očistivši je u (crkvu) kupelji vode uz riječ“. Za nas je utrljavanje maslinova ulja u mjehove provođenje vremena u molitvi i traženju Gospodina. Ako bismo provodili vrijeme s Bogom, u Njegovoj riječi i u molitvi, naši će se umovi obnavljati te nećemo biti kruti u svojim metodama i putovima.

No, da bismo pomladili stare mjehove, prvo moramo izliti staro vino! To znači da u mijehu jedno vrijeme neće biti vina – neće biti opipljive Božje prisutnosti! To je post od Božje prisutnosti, ili kako stalno govorimo, suho razdoblje! U takvom razdoblju pripremamo se za promjenu!

Zašto Bog uklanja svoju opipljivu prisutnost od nas? Da nas iznervira? Ne, iako će se to dogoditi! Želi li nas odložiti na neku policu dok mu ne zatrebamo? Ne. Bog uklanja svoju prisutnost od nas da bismo ga još više tražili. Traženje nas mekša i tako ponovno postajemo savitljivi. Ljudi koji postanu kruti i nefleksibilni

prestali su tražiti Gospodina. Fokusirali su se na svoje metode. Usmjerali su se na formule koje su izvukli iz prijašnjih pozitivnih iskustava.

To se dogodilo ljudima koji su slijedili Ivana Krstitelja. Pristupili su mu jer su vidjeli da Gospodin radi silne stvari kroz njega. Međutim, umjesto da se nastave boriti za nebesku nagradu – poznavati Boga blisko, postali su kruti u svojim uvjerenjima i metodama.

Svako Božje djelovanje donosi svježije učenje. Zdrav nauk i učenje sredstva su koja nas približavaju Božjem srcu. Međutim, ako se fokusiramo samo na učenje ili nauk, to će nas s vremenom dovesti u religiozno ropstvo ili legalizam ili u zabludu, ili u sve to.

Boga ne možete upoznati držeći se krute metode obožavanja, a ipak se mnogi kršćani nesvjesno tome podlažu. Ustanovljuju obrasce, korake i načine obožavanja. A onda, kada napokon steknu znanje da budu primjer kršćanina, prestanu *tražiti*,

zadovoljivši se obrascima i tradicijom koju su razvili. Ipak se osjećaju praznima iako, da se njih pita, žive cjelovito evanđelje.

Jeremija 29:12-13 kaže: „*Tada ćete me zazivati, dolaziti k meni, moliti mi se i ja ću vas uslišati. Tražit ćete me i naći me jer ćete me tražiti svim srcem svojim.*“

Molitva sama po sebi nije dovoljna za pronaći Boga. Mnogi su svezani religijskim formulama koje vjerno mole. Bog kaže da ga u molitvi trebamo tražiti svim svojim srcem. Očito je da ga trebamo tražiti i da to uključuje malo veći napor od uobičajenog.

Uključuje strastvenu želju i potragu za Njegovim srcem. Zato Bog u Poslanici Hebrejima 11:6: kaže: „A bez vjere nemoguće je ugoditi Bogu jer tko mu pristupa, mora vjerovati da Bog postoji i da nagrađuje one koji ga traže.“

Pogledajmo sad ponovno Isusove riječi: „I nitko ne ulijeva novo vino u stare mjehove. Inače će novo vino proderati mjehove pa će se i ono proliti i mjehovi će propasti. Nego, novo vino neka

se ulijeva u nove mjehove! I nitko pijuć staro, ne zaželi odmah novoga. Ta veli se: 'Bolje je staro!' (Lk 5:37-39)

Nitko naviknut na staro neće odmah poželjeti novo vino. Ključna riječ je „odmah“ jer smo ljudska bića s navikama i obrascima ponašanja. Bog mora slomiti naše zone udobnosti, prazneći nas od *staroga vina*, dopuštajući da prođemo kroz suho razdoblje pripreme *bez vina* da bismo mogli početi žeđati za *novim vinom*. Kad ste žedni, a nema ničega za piti, nećete se žaliti: „Ne želim novo vino, želim ono staro.“ Ako čeznete za Božjom prisutnošću i silom, bit ćete otvoreni za svježije djelovanje Božjeg duha u svom životu. Bit ćete poput Davida koji je u razdoblju pustinje rekao: „Bože, ti si Bog moj: gorljivo tebe tražim; tebe žeđa duša moja, tebe želi

tijelo moje, kao zemlja suha, žedna, bezvodna.“ (Ps 63:1-2)

David je žeđao za Božjom silom i prisutnosti. I zbog toga, kad je ušao u svoj poziv, bio je osjetljiv na ono što je Gospodin želio – za razliku od kralja Šaula koji je sve radio na svoju ruku, a ne onako kako je Bog želio.

Još jedan boravak u pustinji

Kao što sam rekao ranije u ovom poglavlju, moja prva prava služba poučavanja bila je kad sam bio pastor za mlade. Televizijska emisija postigla je veliki uspjeh. Pokrenuli smo i radijske evangelizacijske spotove na drugoj najslušanijoj radijskoj postaji u našem kraju. Sve je bilo sjajno. A onda jednoga dana, dok sam molio, Božji Duh mi je rekao da stiže promjena: „Nećeš više biti pastor za mlade“, rekao je, „poslat ću te u crkve i na konferencije u gra-

dove od istočne do zapadne obale SAD-a; od kanadske do meksičke granice; od Aljaske do Havaja...”

Rekao sam Lisi što mi je Duh govorio i nas smo dvoje razmišljali o tome u srcu, ne dijeleći to ni s kim drugim, osim s prijateljem pastorom iz druge zemlje. Bog je rekao da će to učiniti, a ja sam znao da ako mi je to stvarno On govorio, ne moram mu pomoći da to i ostvari. Međutim, ništa se nije događalo više od godinu dana.

Tijekom tog razdoblja čekanja, bilo mi je teško ući u Božju prisutnost, a na kraju je postalo skoro nemoguće. U molitvi sam provodio više vremena nego ikada prije, a svejedno se činilo da moje molitve ne idu dalje od stropa. I ne samo to, vizija koju sam imao za mlade nekako je sve više bljedila (staro se vino izlivalo). Što sam više molio, vizija je bila sve dalje. Izvana se ništa nije promijenilo, ali u meni je zamrla želja.

Provodio bih sate u molitvi prije službe za mlade, a nekoliko puta sam čak molio Boga da netko drugi propovijeda. Na službe bih išao osjećajući se prazno, ali Božja bi se prisutnost svejedno spustila na mene poput pokrivača dok bih služio. Kad bih završio

i bio na putu doma, prisutnost bi se opet digla i ne bi je bilo tjedan dana!

Da stvar bude gora, usred svega toga prolazili smo kroz vanjske i unutarnje nevolje kao nikada prije. Pitao sam se što nije u redu sa mnom, priznavao sam svaki grijeh kojeg sam se mogao sjetiti, ali nije dolazilo do olakšanja od te suhoće.

Jednoga dana, nakon što sam pokušavao dokučiti koji sam grijeh počinio, Gospodin mi je rekao: „Nisi u pustinji jer si sagriješio! Pripremam te za promjenu.“

U meni je oblikovao karakter koji mi je bio potreban da iznesem poziv u nadolazeću službu. Pogledajmo Izaiju 43:18-19: „*Ne spominjite se onog što se zbilo, nit' mislite na ono što je prošlo. Evo, činim nešto novo; već nastaje. Zar ne opažate? Da, put ću napraviti u pustinji, a staze u pustoši.*“

Sve to vrijeme, usred najtežih dana u pustinji, Gospodin je pripremao rođenje naše službe u SAD-u i s vremenom u svijetu.

Dragi moji prijatelji, Bog će prouzročiti da se vaše *staro* vino osuši, tako da kad *novo* dođe, i nevolje s njim, nećete poželjati vratiti se na *staro*.

John Bevere

NE ŽIVIM VIŠE JA

**„Ne živim više ja,
nego Hristos živi u meni.“**
(Galatima 2:20)

Bog nije naimenovao Hrista da nam bude primer za kopiranje. On nam ne daje svoju silu da bismo oponašali Hrista. Nije usadio Hrista u nas ni da bi nam pomogao da budemo kao Hristos. Galatima 2:20 nije naš uzor za obaranje rekorda u zalaganju, niti pak neki uzvišeni cilj kome bi trebalo težiti putem dugog traženja i strpljivog napredovanja. Ne, to uopšte nije Božiji cilj, nego Božiji metod.

Kad Pavle kaže: „Ne živim više ja, nego Hristos živi u meni,“ on nam onda ukazuje na život što se nalazi u verniku koji Bogu pruža zadovoljstvo, i za koji nema zamene. „Ne živim više ja, nego Hristos,“ znači Hristos umesto mene. Kad Pavle upotrebljava ove reči on ne tvrdi da je postigao nešto do čega njegovi čitaoci još nisu došli. On postavlja definiciju hrišćanskog života. Hrišćanski život je Hristov život. Bog daje Hrista da bi bio moj život i da On taj svoj život živi u meni.

Izvor: *Mana*

DUHOVNI DAROVI

Duhovni darovi su zapravo pokloni koje primamo po milosti Božjoj.

Svako od nas je bar jednom u životu imao priliku dobiti poklon za rođendan ili nekim drugim povodom kao znak pažnje od osobe koja nas voli, cijeni, ili joj je stalo do nas. Ne poznajem osobu koja ne voli poklone, ma koliko bila „bogata“.

U kontekstu našeg hoda sa Isusom Hristom, čitanjem riječi Božje, vidimo mnoštvo darova koje nam Bog obećava da ćemo primiti kroz Duha Svetoga. Ne treba ponavljati da oni koji se pokaju i pomire sa Bogom, koji prihvate Isusa Krista kao Spasitelja imaju silu odozgo,

Duha Svetoga kao branitelja, ali i pomoćnika kako bi preoblikovali svoj um, svoj karakter, svoju ličnost u onu koja je Bogu ugodna. Da bi to postigli, Bog nam daje po svojoj milosti određene, ali različite duhovne darove.

Možemo zajedno pogledati neke od njih, a vjerujem da su ključni u našem služenju Bogu, u preoblikovanju naše ličnosti, u ispunjavanju Božjeg plana i svrhe za naše živote.

„Milosni su darovi različiti, ali je isti Duh. Različite su i službe, ali je isti Gospod... Svakomu se daje objava Duha na opštu korist. Jednome se po Duhu daje mudrost, drugome znanje po istom Duhu,

jednome se daje vjera u istom Duhu, drugome dar ozdravljanja u ovom jedinom Duhu; jednomu moć čudesa, drugome dar proricanja; jednome sposobnost razlikovanja duhova, drugome različiti jezici, a trećemu dar tumačenja jezika. A sve to čini jedan te isti Duh koji to razdjeljuje svakomu kako hoće.“
(1. Korinćanima 12:4-11)

U nastavku teksta istog poglavlja navode se i dar pružanja pomoći, dar upravljanja, a pojedince u Crkvi postavlja kao apostole, proroke i učitelje. Koliko darova na jednom mjestu koje Duh razdjeljuje kako hoće. Postavlja se pitanje da li mi

uopšte čeznemo za duhovnim darovima? Jesmo li zadovoljni s onim što imamo ili želimo još više napredovati u razumijevanju Božjih nauma?

Ljudska mudrost, ljudsko znanje ne podrazumijeva darove o kojima ovdje govorimo, nego su u pitanju Božji, nadnaravni darovi po Duhu Svetom. Božja mudrost, znanje, vjera kao dar od Boga, dar ozdravljanja ili sposobnost razlikovanja duhova oko nas su posebni blagoslovi koji nam pomažu da ispunimo Božji plan, ovdje na zemlji. Dosta puta se pokazalo da mi sa svojom snagom, i svojom pameću ne možemo puno postići u ovom svijetu, u

odnosu na ono što je bitno, vječno, Božje. Mi možemo biti pametni ili „sposobni da sa svojih deset prstiju“ napravimo nešto u životu, kako često neki ponašljaju, ali da li je to ono što je primarni Božji cilj za nas ili ima nešto veće, nešto uzvišenije? Ako se pouzdajemo samo u svoju pamet ili inteligenciju, a zanemarimo Božje darove koje nam obećava i koje razdjeljuje kako hoće, onda se trebamo preispitati i tražiti obnovu odozgo.

Prihvatanjem Isusa Hrista u svoj život kao Gospoda i Spasitelja, dobili smo Duha Svetoga koji nam pomaže i daje silu, snagu, darove, i to iste one koje je i On sam imao dok je živio na zemlji.

U Izaiji 11:2 čitamo sljedeće obećanje za dolazak pravednoga Kralja, Isusa: „**Na njemu će duh Jahvin počivat, duh mudrosti i razuma, duh savjeta i jakosti, duh znanja i straha Gospodnjeg.**“

Vidite li poveznicu sa prethodno rečenim? Prepoznamo li te osobine i darove u svom životu?

Kada pogledam mudrost i znanje, sjetim se Salomona koji

je tražio upravo to od Gospoda, kako bi mogao upravljati narodom. Bog mu se ukazao i pitao ga što želi. Najbolje je izabrao; bio je svjestan da ni bogatstvo ni ljepota neće pomoći u vođenju naroda, nego dar mudrosti i znanja. I dobio je šta je tražio. Sjetimo sa da je napisao knjigu o mudrosti, sa toliko mudrih izreka na jednom mjestu koje nama služe za pouku.

Ako pogledam slugu Božjeg danas za kojeg važi da je imao mudrost od Boga, onda se sjetim svog starog pastora, čija se mudrost posebno isticala kao dar u službi. Znao je tačno kako i u koje vrijeme postupiti u određenim situacijama, donijeti značajne odluke po Božjoj volji a ne po ljudskoj.

Iako, ponekad nisam razumjela određene postupke ili savjete za moj život, poslušala bih, a poslije bi mi Bog pokazao da je bio u pravu. Vjerujem da će se složiti sa mnom mnogi koji poznaju Boga.

Mudar čovjek je sposoban odvojiti bitno od nebitnoga, gledati stvari Božjim očima. Duhovno razumijevanje nam je potrebno kako bismo mogli shvatiti Božju riječ, sebe, ljude oko nas i poučiti druge.

Šta je vjera? Vjera nam pomaže da posmatramo stvari dalje od onoga što je očito, što je vidljivo. Vidjeti šta je iza planine, to je dar, imati nadu i povjerenje u Božja obećanja kada sve govori protiv. Znamo za velikane vjere kao što je Avram koji je vjerom u poziv da ode obećanu zemlju, poslušao i otisnuo se u nepoznato, vjerom Noa sagradi lađicu i spasi sebe i svoju porodicu jer je bio obavješten od Boga o još neviđenim stvarima, vjerom se srušiše zidine jerihonske... (Jevrejima 11).

Znanje, šta je to? Upoznala sam mnogo ljudi koji su kao žive, hodajuće enciklopedije, znaju sve o svemu, i zaista možeš mnogo naučiti od njih, ali isto tako, mogu te umoriti svojom pričom koja traje i nika-ko da završi.

Znati i citirati napamet Božju riječ, da li je to znanje? Mnogi

znaju i citiraju, mnogi se uzdaju u svoje znanje, ali šta to u ovom kontekstu podrazumijeva? Naravno, slažem se da treba slagati riječ Božju u svoje srce, poznavati je i ispunjavati je, jer bez toga nema zrelosti, ali znanje kao dar po Duhu je nešto što nam može pomoći u datom momentu, u službi, kada ne možemo svojim umom shvatiti određenu situaciju.

Na šta se odnosi dar upravljanja? Da li trebamo završiti menadžment da bismo upravljali nekom organizacijom ili crkvom? Šta vidimo u Bibliji? Bog je birao određene ljude, buduće vođe, uglavnom, one koji su bili sluge. Sjetite se Mojsija koji nije imao izražene govorne vještine, nije se smatrao kompetentnim za tu službu u očima svijeta. Ali Bog ga je upotrijebio takvog kakav jeste, izgradio ga, učio i vodio svakodnevno. David, pastir ovaca

je postao veliki kralj, napisao je toliko pjesama koje mi i danas čitamo i ohrabrujemo se kroz njih.

Kao što smo mogli vidjeti, mnogo je darova po Duhu koje možemo primiti, mnogo je poslova koje ne možemo obavljati bez pomoći Božje. Ako bismo išli dublje u analizu ovih darova, svaki od njih ima svoju ulogu u određenoj službi. Zašto ih onda ne bismo tražili, zašto ne bismo čeznuli za više darova? Nema ultimatum, nema uslova, on razdjeljuje kako želi, a do nas je hoćemo li težiti ka tome.

„Tako i vi, budući da vruće čeznete za duhovnim darovima, nastojte ih imati u izobilju na izgradnju Crkve.“

(1. Korinćanima 14:12)

To nisu darovi koji su zastarjeli, kojima je istekao rok, koji su namjenjeni samo određenom vremenu i ljudima, nego su to darovi milosti Božje, znajući da će nam biti potrebni i zato budimo otvoreni da ih primimo od našeg Stvoritelja koji prije nego što i zatražimo zna šta nam je potrebno.

Dejana Opačak, Zencia

PREDVIĐANJA ZA 2022. GODINU

1. Bog će i dalje biti na prijestolu bez obzira na to kakav haos čovjek pokušava napraviti na Zemlji.
2. Biblija će i dalje imati sve odgovore.
3. Molitva u vjeri i dalje će biti najmoćnija stvar na Zemlji.
4. Sveti Duh će se i dalje pokretati i izliviati brojne blagoslove na svoj narod.
5. Bog će i dalje prebivati u slavljenju svog naroda.
6. I dalje će biti pomazanih propovijedi i poučavanja.
7. Riječ Božja i dalje će biti sjeme za čuda i pobjedu u Isusu.
8. Isus će i dalje spašavati izgubljene kada Ga zazovu.
9. Isus vas još uvijek voli i platio je i vaše fizičko iscjeljenje.
10. Isus uskoro dolazi po svoju nevjestu.

SNAGA MOLITVE

Jedan je mladić danima molio i molio. No, imao je osjećaj da se u ništa nije događalo. Kao da je sve prolazilo kroz njega i oticalo negdje dalje...

Zbunjen i razočaran baš kad je odlučio prestati moliti čuo je za jednog starca, molitelja koji boravio u blizini. Odlučio je posjetiti tog starca u nadi da će od njega dobiti odgovor na pitanje kako ispravno moliti.

Krenuo je na put i pronašao tog čovjeka. Upitao ga je: „Veliki učitelju! Biste li me htjeli naučiti kako moliti, da osjetim korist od toga?”

Starac mu je na to odgovorio: „Vidiš li ono prljavo sito tamo?”

„Da”, odvratio je mladić.

„Uzmi ga, pođi do rijeke i donesi vode u njemu.”

Mladić je uzeo sito, otišao do rijeke i zagrabilo sitom vodu. Čim je sito izvukao, sva voda je iscurila. Vratio se starcu sa praznim sitom. Kad ga je ugledao, starac mu je rekao da opet ide na rijeku i zahvati vode. Tako je mladić išao nekoliko puta. Kad mu je dosadilo, upitao je starca:

„Zašto moram raditi ovaj besmisleni posao? Voda se u situ ne može nositi.”

Starac mu je odgovorio: „Sine moj, tako je i s molitvom. Ti zaista nisi uspio donijeti nimalo vode, ali je sito, koje je bilo prljavo, sada čisto. Tebi se samo čini da od molitve nemaš koristi i da u tebi ništa ne ostaje. Molitva te pročišćava, iako ti to ne osjećaš, baš kao što voda čisti ovo sito.”

SVJETLO U TAMI

"I svjetlost svjetli u tami i tama je nije obuzela."

- Jovan 1:5 -

Nadam se da će ovaj mali prilog u moru mnogobrojnih tekstova na koje nailazi te, ipak posvjedočiti da ipak postoji nada koja nadjačava svaku sumnju da će sve izaći na dobro, ili da dobro postoji, u svakom smislu.

Svakodnevno se svaki ljudski stvor suočava sa temeljnim pitanjima koja, ostajući neodgovorena, sprečavaju napredak i ostvarenje potencijala koje svaki čovjek posjeduje. Dok mnogi, ne uspejavajući da dođu

do adekvatnih odgovora, guraju svoja pitanja duboko u podsvijest i ignorišu ih, da bi mogli prolaziti kroz svoju svakodnevnicu, neki drugi dopuste da ih ta ista pitanja izbace iz životnog kolosjeka ili upute na život pasivnog prihvatanja nepoznatog. Ima i onih koji ne ostaju zadovoljni dok ne dođu do bar neke vrste saznanja zašto smo tu i zašto idemo onuda kud idemo. Bez obzira na ishod, vjerujem da je najbolje biti u toj posljednjoj poziciji. Vjerujem da bi se mnogi složili sa mnom da je imati stav da istina postoji i da treba da zauzmemo ulogu neu-

mornog tragača uprkos našim ograničenjima, prvi korak ka miru i smanjenju ili potpunom odsustvu straha od nepoznatog. A da bi imali taj stav, trebali bismo da imamo vjeru, zar ne? Vjeru da odgovor postoji, kao prvo, ali takođe i apsolutan odgovor. Vjeru u ostvarenje. Vjeru u mir i nadu koje možemo zadobiti kroz taj pronalazak. I radost koja jeste naša na kraju cilja.

Da ne bih previše filozofirao, skrenuo bih pažnju na to da je ipak moj cilj da, u pisanju ovog teksta, ohrabrim nekog ko prolazi kroz poteškoće da odgovor zaista postoji; i da to jeste ap-

solutan odgovor. Onaj koji može biti strašan i neobuhvatljiv isprva. Ili nimalo zadovoljavajući. Ali koji ipak eventualno postaje zadovoljavajući i na kraju, jedini. Kao što znamo da se u našim zemaljskim okvirima, ne možemo opredjeliti na dvije strane odjednom i očekivati dalekosežne rezultate, tako i po pitanju našeg postojanja u odnosu na ono nepoznato, pravimo korake napretka prema novim saznanjima na osnovu jasno definisanog stava u koji vjerujemo da nas vodi dalje. Jer bez jasne definicije, nastaje zbrka i kaos i nepoznato postaje još veće i strašnije. I da li tu onda ima življenja?

U mom ličnom iskustvu, potiskivanje naših dvoumica u nama ili puko prihvatanje naše neminovne propasti zbog nikad dobijenih odgovora (čitaj uputstava), samo vodi u veći očaj, izolaciju i otvara vrata novim strahovima da se useljavaju u um i uvećavaju našu zabludu. I u zabludi, očekivanje nekog nedefinisanog spasenja koje nikad ne dolazi. Ili vjerovanje da spasenja nema. Na kraju, da nam spasenje, ako ga i ima, ne treba. Jer smo ili sami sebi dovoljni ovakvi kakvi jesmo ili

nam više nije ni bitno jesmo li ili nismo. Onda čovjek staje na ivicu. Čega? Može li se naslutiti?

Taj ponor je velik i dubok, nema mu mjere, čini se. I poput neke vasijske crne rupe, gleda da nas povuče svojom silom i u potpunosti proguta. I potom, u zadnjem trenutku, javlja se vjera u ono apsolutno, koje, iako nejasno, postoji i odmiče od ivice. Poput sidra koje drži lađu. Ili zagrljaj voljenog prijatelja. Nevidljiva ruka Milosti. Otkud ona tu? I kao mnogo puta prije, poput malog ranjenog djeteta, stoji duša u poniznoj spoznaji da postoji ono nenadvladivo i apsolutno i da samo iz toga izvora dolaze odgovori i definicije, tj. uputstva. I strah od propasti se povlači. Potom podsticaj u dubini misli: "Kreći u potragu." Hvala Bogu ako je to ono što osoba doživi na kraju tog mučnog puta, jer nam se skreće pažnja sa našeg ograničenog staništa na ono nevidljivo, sveobuhvatno.

U hrišćanstvu, Bog Avrama, Isaka i Jakova se objavio kao apsolutni Stvoritelj i Svedržitelj svega vidljivog i nevidljivog, u postojanju, djelu i riječi. Vrhovni autoritet bez premca i konkurencije. Onaj u koga se ne

sumnja. Onaj koji gradi i ruši i ponovo gradi, u skladu sa svojom savršenom voljom. I taj isti Bog predstavlja apsolutnu definiciju svrhe življenja svakom smrtniku kroz ove riječi:

"Boj se Boga i drži se njegovih zapovesti, jer to je sve što se traži od čoveka." Knjiga Propovjednika 12:13 (SSP)

Ove je riječi, inspirisana Božjim naumom, zapisala ljudska duša koja se, nakon što je iskusila bogatstvo, slavu, rat, mir, sramotu, ljubav, mržnju, samoću, zajedništvo, otpadništvo, radost i tugu, znanje i neznanje, bespovratno bacila u potragu za konačnom istinom. I shvatajući da se samo poniznim pokoravanjem apsolutnom može doći do istinskih odgovora, dolazi do ovog zaključka koji smo pročitali. Kolika je bila cijena puta do ovog zaključka možemo samo pretpostavljati. Ali da bismo i sami došli do istog zaključka, bez povratka na staro, moramo se otisnuti na sličan put otkrivanja, sa vjerom da svaki naš iskreni korak i vapaj ka rješenju i konačnom miru, nadgleda apsolutni izvor mira i Onaj koji je rješenje imao prije samog postojanja. Za one koji su sposobni čuti, tj. one koji

znaju da moraju da traže, Bog govori i podstiče u drugom tekstu:

“Okusite i vidite da je GOSPOD dobar; blago čoveku koji se u njega uzda.” (Psalam 34:8)

Nije li ovo dobar podsticaj da koraknemo naprijed i nije li nam ovo najveći oslonac kad vjerom prihvatamo da je Onaj koji ima kontrolu i suverenitet nad svim, svojim svjetlom istine obasjao naše postojanje u mraku i strahu, smrti i tuzi, prevarama i sumnjama? Ali isto tako, kako dolazimo do te vjere da krenemo? Kad pogledamo život Solomona, koliko nam se otkriva u Bibliji, shvatamo da je taj čovjek morao imati strašan pad i iz tog očaja prizvati Boga da mu da odgovor. Dakle saznanje da smo nemoćni u osvrt naših padova i izgubljenih bitaka i ispraznih potraga i da bez Božjeg prisustva, nadahnuća i vođstva, jesmo osuđeni da odemo preko ivice u beskrajnu tamu. A i sama definicija pada u beskrajnu tamu, po onome što govori Sveto Pismo, je potpuno odvojenje od Božje milosti, tj. mogućnosti da ikad više progledamo i dobijemo šansu da stanemo na put koji nam daje

identitet i spoznanje o Istini. Kako onda da počnemo tražiti u vjeri, ako nam se sam Bog, kao autoritet i vodič, ne objavi kao jedini izvor spasenja i ne postavi nas na pravo mjesto, gdje sa pravog temelja spoznaje gledamo vjerom prema osvjetljenoj stazi koja vodi do konačnog odgovora?

A kako nam se objavio i koji je to temelj? Ako smatramo da je istina u onom što govori sam Bog Avrama, Isaka i Jakova, onda je to neizbježno sam Isus Hrist, kao temelj sa kojeg se gradi svaki naš daljni uspon prema konačnoj spoznaji i ispunjenju, gdje više nema mjesta ni sumnji ni uplitanju u nepoznato. A sve je zasluga Božje milosti kroz prihvatanje Hrista kao apsolutnog spasenja, pred kojom padamo, poniženi, ali umireni i znajući da to apsolutno savršeno spaja naše subjektivno i objektivno, i sve postaje jedno, jer se gradi na jednom temelju, jedinom Temelju.

“On je kamen koji ste vi graditelji odbacili, koji postade kamen ugaoni. I nema spasenja ni u kom drugom, jer ljudima nije dato nijedno drugo ime pod nebom kojim treba da se spasimo.” (Djela apostolska 4:11,12)

Dakle, u samoj objavi dolaska Isusa Hrista, kao Spasitelja, i ispunjenju te objave u rođenju, smrti i uskrsnuću osobe koja ispunila svaki uslov zadovoljavanja Božje pravde, nalazi se rješenje u koje se ne smije posumnjati. Sa vjerom starog, iznemoglog čovjeka pred vratima smrti ili plačem djeteta u strahu da je izgubljeno i ostavljeno od strane roditelja, pravimo korak prema toj odrednici, jer znamo da, bez obzira na naše okolnosti, emocije i status među ljudima, mi nemamo nigdje drugo nego tuda. I ustajemo, po ko zna koji put, zgaženi i iscrpljeni, na ivici snaga, da se zaputimo prema jedinoj radosti u koju vjerujemo i za koju vrijedi živjeti.

Nek nam Bog, po svojoj milosti u Isusu Hristu, da u nasljedstvo jaku volju i fokus da ovakav stav izgradimo do zrelosti, da volimo istinito i do smrti, da ispunjavamo Božje zapovjesti, da nalazimo potpunu radost i mir radeći to, i da sve ono što sami prolazimo dok nas sam Gospod izgrađuje i podiže, prenesemo svakoj drugoj osobi kod koje prepoznamo da, plačući ili smijući se u samoobmani, ide prema ivici preko koje pada u beskrajnu tamu. Nek nam Gospod i Njegova Riječ budu odbrana u vremenima tame, da bisno bili kadri učiniti to. Bože, obasjaj nas svjetlošću svoga lica, Tebi na slavu, amin.

Aleksandar Češić, Drvar

BOG I TI

Ti kažeš: „Nemoguće je!“

Bog kaže: „Sve je moguće!“ (Luka 18:27)

Ti kažeš: „Preumoran sam!“

Bog kaže: „Ja ću te odmoriti!“ (Matej 11:28-30)

Ti kažeš: „Niko me ne voli!“

Bog kaže: „Ja te volim.“ (Jovan 3:16, 13:34)

Ti kažeš: „Ne mogu dalje!“

Bog kaže: „Moja je milost dovoljna (2. Korinćanima 12:9, Psalam 91:15)

Ti kažeš: „Ne razumijem!“

Bog kaže: „Ja ću te voditi!“ (Priče Solomonove 3:5-6)

Ti kažeš: „Ne mogu to učiniti!“

Bog kaže: „Ti možeš sve!“ (Filipljanima 4:13)

Ti kažeš: „To nije vrijedno.“

Bog kaže: „To će biti vrijedno.“ (Rimljanima 8:28)

Ti kažeš: „Ne mogu oprostiti sebi!“

Bog kaže: „Ja ti opraštam!“ (Jovan 1:9, Rim. 8:1)

Ti kažeš: „Neću uspjeti!“

Bog kaže: „Ja ću ti dati sve što trebaš!“ (Filipljanima 4:19)

Ti kažeš: „Bojim se!“

Bog kaže: „Nisam te ispunio duhom straha!“ (2. Timoteju 1:7)

Ti kažeš: „Uvijek sam razočaran i zabrinut!“

Bog kaže: „Predaj mi sve svoje brige!“ (1. Petrova 5:7)

Ti kažeš: „Nemam dovoljno vjere!“

Bog kaže: „Svima sam dao mjeru vjere!“ (Rimljanima 12:3)

Ti kažeš: „Nisam dovoljno pametan!“

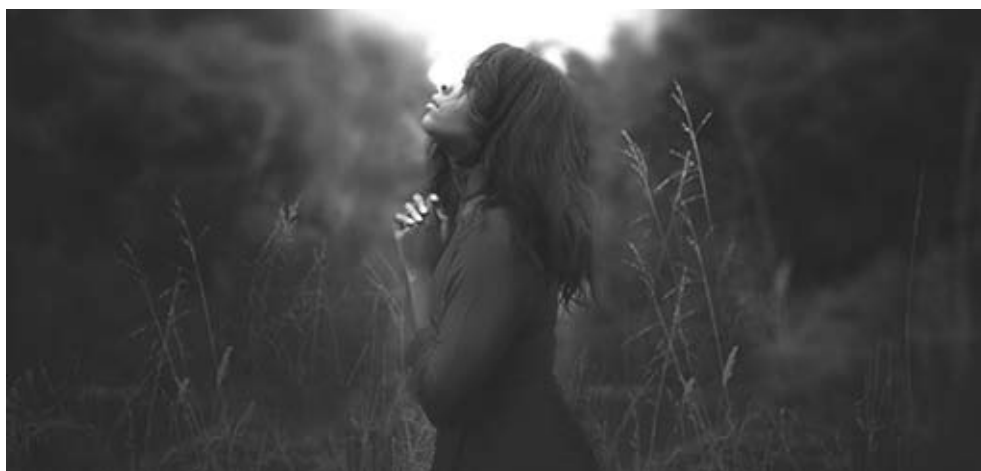
Bog kaže: „Dajem ti mudrost.“ (1. Kor. 1:30)

Ti kažeš: „Sam sam!“

Bog kaže: „Nikada te neću napustiti!“ (Jevrejima 13:5)

NOVA GODINA

O Gospode, nije mi važno trajanje dana osim ako ne prolaze u Tvom prisustvu, u služenju Tebi, za Tvoju slavu. Daj mi milost koja prethodi, sledi, vodi, održava, posvećuje i pomaže svakog sata, da ni trenutka ne budem daleko od Tebe, nego da se pouzdam u Tvoj Duh da obezbedi svaku misao, govori u svakoj reči, usmeri svaki korak, unapredi svako delo, izgradi svako zrno vere, i učini da želim objavljivati Tvoju slavu, dati svedočanstvo o Tvojoj ljubavi, i širiti Tvoje Kraljevstvo. Porinuću moju barku u nepoznate vode ove godine, s Tobom, o Oče, luko moja, s Tobom, o Sine, na kormilu, s tobom, o Duše, koji duvaš u moja jedra. Vodi me na nebo zapregnutih bokova, sa upaljenom mojom lampom, sa sluhom otvorenim za Tvoje pozive, mojim srcem punim ljubavi, i mojom slobodnom dušom. Daj mi Tvoju milost da me posveti, Tvoje utehe da me vesele, Tvoju mudrost da me uči, Tvoj savet da me uputi, Tvoj zakon da mi sudi i Tvoje prisustvo da me stabilizuje. Neka Tvoj strah uvek bude moje poštovanje, Tvoji trijumfi neka budu moja radost.

„Dolina viđenja“ (zbirka izabраних puritanskih molitvi i pobožnosti)

BOŽIĆ U NEČIJEM SLOMLJENOM SRCU

Zasigurno ti je poznato da se Isus rodio u judejskome gradiću Vitlejemu. Lukino evanđelje nas odvodi u to malo naselje, kazujući nam da su Josif i Marija, zbog obaveznog popisa stanovništva, pošli iz galilejskog grada Nazareta u mjesto njihova porijekla. Starozavjetno proroštvo, izrečeno na usta proročka Miheja, više od sedam vijekova prije dolaska Josifa

i Marije u Vitlejem, predskazalo je velik događaj: „**A ti, Vitlejeme Efrato najmanji među kneževstvima Judinim, iz tebe će mi izaći onaj koji će vladati Izraelom; njegov je iskon od davnina, od vječnih vremena.**“ (Mihej 5:1)

Kako su se dvoje putnika približavali mjestu, Mihejevo se proroštvo bližilo ostvarenju.

Takođe i ispunjenje onog što je anđeo Gavrilo navijestio Mariji u Nazaretu: „**Evo, ti ćeš začeti i roditi Sina kome ćeš nadjenuti ime Isus. On će biti veliki i zvaće se sin Previšnjega.**” (Luka 1:31)

Vođeni okolnostima Božje providnosti, Marija i Josif su stigli na odredište – u Vitlejem. Ne našavši primjereniji smještaj, sklonili su se u štalicu, ili možda u pećinu, koja je služila kao štalica. U Lukinom je evanđelju Isusovo rođenje opisano na vrlo jednostavan način, tek u nekoliko riječi: „**I rodi sina svoga, prvorođenca, te ga povije u pelenice i položi u jasje...**” (Luka 2:7) Tako se na planeti Zemlji, u vrlo skromnim uslovima, rodio Isus, „**Sin Previšnjega**”, kako ga je najavio anđeo Gavrilo, i onaj koji je – prema Mihejevom proroštvu - „**od vječnih vremena**”.

Dragi prijatelju! U ovo božićno vrijeme, zasigurno su i tvoje misli s djetetom Isusom. Vjerujem da su ti pred očima slike one štalice, s djetetom u jaslicama. Vidiš u mislima i brižnu Mariju, pokraj nje Josifa, a skoro da čuješ anđele koji najavljuju pastirima Hristovo rođenje. No, znaš li da to nije

jedino mjesto na kojem se Isus rodio? Ja sam uvjeren da postoji još jedno, vrlo zanimljivo mjesto – koje takođe možemo smatrati mjestom Isusovog rođenja. Na takvu me pomisao naveo Čarls Sperdžen, poznati propovjednik iz 19. vijeka. Naišao sam na njegovu misao, koja otprilike ovako glasi: *“I na nebu se slavi Božić. Tamo na nebu, na svečanoj božićnoj službi, Hrist se takođe slavi i uzvisuje, ali ne zato što se rodio u jaslicama, u štalici, već zbog toga što je rođen u nečijem slomljenom srcu.”*

Ne čini li se i tebi da bi to mogla biti istina? Ako se neko pita zašto u slomljenom srcu, odgovor je jednostavan. Slomljeno srce u sebi nema prepreka da prepozna i prihvati Gospoda.

O da, rođenje Hristovo u slomljenom srcu je možda onaj pravi Božić, koji treba slaviti i naviještati. Pozivam te da u svoje ruke uzmeš Bibliju. Želim te odvesti malo dalje, tamo gdje je djeluje odrasli Isus. Da, kad jedno slomljeno srce prigrlilo Isusa, Sina Božjeg, koji je hodao zemaljskom stazom – to mi se čini da je onaj pravi smisao Božića, barem prema onoj gore navedenoj misli poznatog pro-

povjednika. Otvori sedmo poglavlje Lukinog evanđelja. U posljednjem odlomku poglavlja, govori se jednom običnom danu koji je za nekog Simona bio vrlo loš i nespokojan dan, a za jednu ženu – pravi Božić.

Neka je žena, slomljenog srca, potražila Isusa. Živjela je do tada životom bludnice, prezrena i odbačena, za mnoge nije bila vrijedna pažnje. Tekst nam ne govori gdje je upoznala Isusa, kako je čula za njega. Ali to što je Isus postojao, što je ona u Njemu prepoznala Boga koji ljubi i prašta, potreslo je cijelo njezino biće. Grijeh s kojim se borila i blizina Božje praštajuće ljubavi, nagnali su je da potraži novi život. Ušla je u kuću čovjeka koji se zvao Simon, jer je saznala da je Isus kod njega na ručku. Prišla je Isusu i izrazila mu dirljivu dobrodošlicu u njezino slomljeno srce. I to tako što je, držeći posudu skupocjene pomasti, stala pokraj Isusovih nogu i počela „**plaćući suzama prati noge, otirati ih svojom kosom, ljubiti i mazati pomašću**”. (Luka 7:38)

Čak i sam dolazak u Simonovu kuću bilo je hrabro djelo. Žene su, u podneblju u kojem je živjela, bile u podređenom po-

ložaju. A k tome, Simon je pripadao farisejskoj sljedbi, čiji su pripadnici naglašavali spoljašnju pobožnost i prezir prema onima, koji se ne pridržavaju krutih propisa i vjerskih obreda. Evanđelje navodi Simonovu reakciju na dolazak ove žene. **„Kad bi ovaj bio prorok – pomislio je Šimun o Isusu – znao bi ko je i kakva je ova žena što ga dotače: da je grešnica.”** (Luka 7:39)

Isusov odnos prema ovoj ženi, bio je zapanjujući za domaćina. Simon je u svoju kuću pozvao Isusa, jer su ga i fariseji donekle priznavali za uticajnog učitelja i proroka, a ovaj se sasvim nedolično ponio prema grešnoj ženi, dopuštajući da ga ona dotakne i iskazuje mu naklonost. Zamisli kako se tek Simon osjećao, kada mu je Isus – poznajući njegove misli – rekao sljedeće riječi: **„Vidiš li ovu ženu?... Dođoh u tvoju kuću: ti mi nisi vodom polio noge, a ona mi suzama oprala noge i otre kosom svojom. Ti mi ne dade poljupca, a ona, otkako uđoh, ne prestaje mi ljubiti noge. Ti mi ne namaza glavu uljem, a ona mi noge namaza pomašću. Zato, kažem ti, oprošteni su joj grijesi,**

i to mnogi, jer je pokazala mnogo ljubavi.” (Luka 44-47)

Bilo je to kao da Isus kaže: „*Simone, ti si me pozvao u svoj dom, da bi dobio na ugledu. Tvoj ponos, kruti i beščutni stav prema ljudima, sprečavaju te da me primiš u srce. Gledaš u meni uticajnu osobu, zbog koje ti može porasti ugled. Ali ne vidiš u meni Boga, koji se želi roditi u tvome srcu. A ova žena, došla je po nadu u novi život. Istina je da je njezino srce pod teretom grijeha, ali je lišeno ponosa, beščutnosti i častohleplja. Takvo me slomljeno srce vidi i prihvata. Ti si me pozvao u svoj dom, a ona u svoje srce.*“

Evandjelje navodi da je Isus otpustio ženu riječima: „**Oprošteni su ti grijesi.**“ (Luka 7:48) i „**Tvoja te vjera spasila. Hajde u miru.**“ (Luka 7:50)

Mogli bismo reći da se Bog rodio u srcu ove žene. I tamo na nebu – prema onoj divnoj misli Čarlsa Spirdžena – održana je svečana božićna služba, jer je

Hrist bio rođen u nečijem slomljenom srcu.

Vidiš prijatelju, za Božić je ključno čovjekovo srce. Dok pratiš Isusov zemaljski hod, zapisan u evanđeljima, vidiš li u njemu Boga, koji ljubi i prašta? Pozivaš li ga u svoj dom ili u svoje srce? Čuješ li da i On tvome slomljenome srcu kaže: „**Hajde u miru.**“ Ako je tako, onda se u ovom trenutku i tamo na nebu slavi Božić. Ali, ne zaboravi, tamo na nebu, na svečanoj božićnoj službi, razlog slavlja je Isusovo rođenje – u tvom slomljenom srcu.

Želim te blagosloviti molitvom: „Oče nebeski, u imenu Isusa Hrista, tvoga Sina, blagosiljam današnjeg slušaoca tvojom dobrotom, radošću i mirom. Molim te da obrišeš svaku suzu s njegovih očiju tako da ga toplina Božića ispuni nadom i vječnim svjetlom. Neka osjeti i blizinu tvojih anđela – koji na nebu slave rođenje tvoga Sina u njegovom srcu. Amin.“

Vlado Pšenko, Vukovar

NEROĐENI ŽIVOTI SE TAKOĐE RAČUNAJU

Da li ste znali da postoji Svjetski sat smrti koji izračunava koliko ljudi umre svake sekunde? Procjenjuje 108 smrtnih slučajeva u minuti, što je oko 56 miliona smrtnih slučajeva godišnje. Smrt je tako mračna tema za razgovor. Postoje i druge teme koje nam uljepšavaju dan, kao na primjer kada se beba rodi. U stvari, procjenjuje se da se širom svijeta rađa 267 beba u minuti. Dakle, stopa nataliteta izgleda veća od stope smrtnosti. Da li je?

Svi slavimo najavu trudnoće, planirane ili neplanirane, znajući da se u materici razvija novi život – pun nepoznatog poten-

cijala i nade. Nakon začeća, Bogom dana duša za novu individu se prenosi u spoj muške sperme i ženske jajne ćelije. Tako počinje biblijsko učenje o čudu života, koje medicinska nauka sada potvrđuje – ljudski život počinje od začeća. Bog povjerava ženi i muškarcu stvaranje novog života. Žena ulazi u majčinstvo, a muškarac prihvata očinstvo, zajedno funkcionišući kao roditeljski tim pod vođstvom Božje ruke blagoslova. To bi trebalo da bude najljepše iskustvo za sve koji su uključeni u to, ali tragično, milione puta godišnje je to upravo suprotno iskustvo.

Prema izvještaju Svjetske zdravstvene organizacije o abortusu iz 2020. godine, u prosjeku širom svijeta se svake godine donese 73 miliona odluka o abortiranju nerođene dece – što je 139 abortusa u minuti na globalnom nivou. Kada bi svjetski sistemi (i medicinski i politički) priznali abortuse kao izgubljene ljudske živote, Svjetski sat smrti bi imao više nego udvostručene cifre. To znači da najveći uzrok izgubljenih ljudskih života svake godine nisu bolesti, nesreće ili ratovi, već odluka o pobačaju nerođene djece. Ako se to ne promijeni, uskoro će se stopa abortusa sama po sebi jednog dana izjednačiti sa stopom nataliteta. Naša generacija treba da čuje jasan glas crkve usred tolike društvene konfuzije, političke buke i nepravednih politika koje ugrožavaju gradivni element civilizacije: porodičnu zajednicu.

Posljedice abortusa utiču na sve:

- Božje srce je slomljeno odbacivanjem Njegovog osnovnog zavjeta života za čovječanstvo.
- Nerođenom djetetu se uskraćuje pravo na zavjet života.

- Žena gubi svoj poziv i blagoslov majčinstva za to nerođeno dijete.
- Čovjek gubi svoj poziv i blagoslov očinstva za to nerođeno dijete.
- Proširena porodica gubi potencijalnu „granu plodnosti“ kroz nerođeno dijete.
- Društvo je oslabljeno gubitkom potencijalnih darovitosti i talenata nerođenog djeteta.

Iako je abortus veoma neprijatna tema za diskusiju, kako izvan tako i unutar crkve, kao vjernici moramo donijeti Radostnu vijest o oprostjenju, iscjeljenju i pomirenju u ovoj oblasti ljudskih srca i života. Kako se kao hrišćani širom regije Balkana možemo efikasno suočiti sa ovom nevoljom abortusa – nije li prekasno ili preteško? Odgovor je da kod Boga ništa nije nemoguće! Bog sigurno ima plan akcije da donese pobjedu – postanimo zavisni od Njegove milosti i moći.

Evo nekoliko misli o tome kako svako od nas može da se uključi:

- 1) Ako ste, bilo da ste muškarac ili žena, pretrpjeli posljedice jer ste bili dio prekinute

trudnoće u prošlosti, prinesite u molitvi svoj bol i muku Bogu Ocu koji vas voli. On je više nego u stanju da oprost, izliječi i obnovi vaše slomljeno srce i dušu. Sastanite se sa svojim duhovnim vođama radi savjetovanja i podrške tokom procesa iscjeljenja.

2) Utvrdite u svom duhovnom DNK-u da ćete od danas nadalje poštovati i podržavati svetost života od začeća, kao i prava rođenih i nerođenih podjednako.

3) Kontaktirajte svoje nacionalne hrišćanske pro-life centre da biste dobili besplatne obrazovne materijale i mogućnosti obuke o temama za život. Kada saznate više,

podijelite i sa onima kojima su ovi resursi potrebni.

4) Budite volonter u svom nacionalnom pro-life centru da biste bili pro-life portparol u svojoj lokalnoj crkvi, organizaciji i zajednici. Pomozite da izgradite pro-life mrežu širom svoje nacije i regije Balkana kako bi one koje se suočavaju sa kriznom trudnoćom mogle da znaju sve svoje mogućnosti i da im se pomogne na najbolji način.

Za informacije o pronalaznju najbližeg pro-life centra ili bilo kakva pitanja koja imate u vezi sa pro-life službom, kontaktirajte:

svjetionikcentarzazivot@gmail.com

Centar za život SVJETIONIK, Sarajevo

KNJIGA PROROKA DANILA 1:1-2

Knjiga proroka Danila počinje istorijskim podatkom o prvoj opsadi Jerusalima pod, tada novonastaloj, svetskoj imperiji Vavilona. Opsade utvrđenih gradova u ono vreme su bile teške i mučne, i značili su nestašice hrane, vode, nemogućnost kretanja i normalnog funkcionisanja ljudi, pojavu bolesti, itd. Dakle teško vreme sa neizvesnim ishodom.

U stihu 2 vidimo kako je Jerusalim pao pod tom opsadom, i kako je, tada novoustoličeni, paganski kralj Navuhodonosor „uzeo i deo predmeta iz Božjeg doma... i stavi(o) ih u riznicu svoga boga“. Totalni poraz jevrejskog naroda pod paganskom vlašću, i šta je još gore, totalni pad Božjeg imena u očima Haldejaca (Vavilonaca). Naime, u ono vreme, bilo je rasprostranjeno verovanje među nacijama da, kada jedna nacija porobi drugu, to znači da su i bogovi te nacije jači od boga ili bogova porobljenog naroda. Sada zamislite kako nisko mišljenje o Izraelskom Bogu su imali ne samo Vavilonjani, nego i okolni narodi u to vreme.

Izraelski narod je i bio poznat među nacijama upravo po njihovom Bogu, čudima koje je On činio za svoj narod. To vidimo u knjizi Isusa Navina 2:10 gde bludnica Rahava priznaje da su oni „čuli kako je Gospod isušio pred vama vode Crvenog mora... šta ste učinili sa dvojicom amorejskih careva...“

Zamislite prezir prema Bogu Izraela koji su onda imali okolne nacije, oholost, nadmenost i osećaj superiornosti nad njima. Ali šta nam otkriva početak drugog stiha prve glave Knjige proroka Danila, šta svi ti narodi nisu znali, a to je da je upravo Gospod predao Jehojakima, i predmete iz Božjeg doma u ruke Navuhodonosora! Ovde reč upotrebljena za Gospoda nije Jahve, već Adonaj, i doslovno znači suveren, onaj koji ima sve pod kontrolom, vlasnik, gospodar, vrhovni vladar.

I dok su svi bili ubeđenja da su njihovi paganski bogovi jači i superiorniji od pravog Gospoda Boga, Bog je činio stvari u svom planu koje su bili nedokučivi ljudskom umu i razumu! Ja samo mogu a zamislim kako je Bog na nebu reagovao na njihov prezir i oholost.

Psalam 2 nam otkriva sledeće: „Zašto se neznabošci komešaju i narodi kuju uzaludne zavere. Ustaju kraljevi zemaljski i kneževi se udružuju protiv Gospoda i Njegovog Pomazanika... Onaj koji na nebu sedi na prestolu smeje im se, Gospod im se izruguje...”

Danas kad vidimo kako svet oko nas tone u sve dublji (i ne-

povratni) haos, i kad sa svih strana se pojavljuju „rugači, koji se rugaju i idu za svojim požudama“ koje je Petar opisao u 2. Petrovoj 3:3, kada izgleda kao da i Bog gubi kontrolu nad zbivanjima u svetu, kada su ljudi sve više zbunjeni i nesigurnost i nepoverenje među ljudima je sve veće, nekoliko stvari koje su 100% sigurne:

- Bog današnjice je 100% isti kao i Bog u vreme Danila i pada Jerusalima. Malahija 3:6 „Ja Gospod se ne menjam...” Jevrejima 13:8 „Isus Hrist je isti juče, danas i zauvek.”
- Gospod (Adonaj) je još uvek suveren, onaj koji ima sve pod kontrolom, vlasnik, gospodar, vrhovni vladar, i nije još nikome predao svoju vrhovnu vlast. Matej 28:18 „Sva vlast mi je data, na nebu i na zemlji...”
- Boga ova situacija nije nimalo iznenadila! Šta više, verujem da je upravo On dozvolio Sotoni da pravi veći haos i konfuziju u svetu.
- Bog je to sve dozvolio jer i dalje ima plan za svoju crkvu, baš kao i što je i onda imao plan za svoj narod, i bio ve-

ran svojim ljudima koji su se uzdali u Njega (Jeremija, Danilo, Ananija, Misael, Azarija, itd...). Božji plan je uvek veći od naših okolnosti, od naših mogućnosti, naših koncepta, želja, i nas samih! Prorok Isaija kaže da „koliko su nebesa višlja od zemlje, toliko je (u današnjem kontekstu o čemu pričamo) Božji plan veći od našeg plana i Njegove misli veće od naših...“

- Možda je Bog dozvolio da dođe ovakvo vreme, da nas (Njegovu crkvu) malo zdrma, malo da nam vrati fokus na

Njega, možda da malo razbije neke veze koje smo možda izgradili sa ovim svetom. Da nas iznova podseti da smo mi, Njegova crkva, samo putnici i prolaznici kroz ovaj svet, i da zgrčemo blago na nebu, umesto pouzdanja u nešto svetsko, da iščekujemo Njegov dolazak a ne nove izbore, da iščekujemo „novi grad čiji je graditelj i tvorac sam Bog“ umesto što se trudimo da sebi ugodimo na ovoj zemlji i da se radujemo i vičemo: „Maranatha“, dođi Gospode!

Dragan Jevremović, Beč

ZA DAN BOJA KONJ JE SPREMAN,
ALI POBEDA JE OD GOSPODA.

PRIČE SOLOMONOVE 21:31

AGAPE

DUHOVNO RASUĐIVANJE ZA NAŠE VRIJEME

„Od Isaharovih sinova, koji su umjeli da razumiju vremena, kako bi znali šta Izrael treba činiti, bilo je dvije stotine od njihovih knezova, i svih njihovih saplemenika koji su ih slijedili.“

(1. Dnevnika 12:32)

Izraelski narod, sa svojih dvanaest podijeljenih plemena, našao se u vremenu velikih tenzija i neizvjesnosti za budućnost. Nada je bila krhka, vjera je nestajala. Poslije intenzivnog perioda unutrašnjih sukoba izazvanih njihovim vođom koji je duhovno zastranio, stigla je vijest da su kralj Saul i njegov

sin Jonatan poginuli u borbi protiv njihovih neprijatelja.

Saul je dobio poziv od Boga da vodi naciju, ali je zloupotrijebio pomazanje do te mjere da ga je Bog odbacio kao kralja nad svojim narodom. Saul je bio tužan, ali nije se pokajao. Stoga je Bog tražio i našao drugu osobu da pozove i pomaže za kralja Izraela – pastira po imenu David. Tokom Saulove vladavine, Davidu je porasla popularnost, značaj i čast u očima i srcima ljudi. Saul je postao toliko opsjednut pokušajem da ubije svog zeta Davida da je izgubio

sve – svoj kredibilitet, svoju čast, svoj prijesto, svoj život. Njegova dinastija je ugašena, njegovo naslijeđe je nestalo.

Dok se širom zemlje širila objava da će David postati novi kralj Izraela, vođe dvanaest plemena sa svojim vojskama okupile su se da iskažu svoju vjernost novom kralju. Zanimljivo je kako se opisuje Isaharovo pleme:

1) **„Od Isaharovih sinova...”**

Isahar znači „onaj koji donosi platu ili nagradu”. Osnovni koncept je rastavljanje na komade i stavljanje u tuđe ruke; na primjer, kada bi zemljoposjednik isplatio platu, novčić po novčić, u ruke najamnih radnika. Proročki se to radilo dok se izraelski narod razbijao, pleme po pleme, prelazeći iz Saulove ruke (vlasti) u ruke Davidove.

2) **„...koji su umjeli da razumiju vremena...”**

Vođe Isaharovog plemena su bili ljudi koji su razumjeli vrijeme u kome žive. Prirodni čovjek zna dan, mjesec, godinu – oblači se za dolazak ljeta ili zime, proljeća ili jeseni. Duhovni čovjek nije fokusiran na prirodni događaj sam po sebi, već razaznaje Božju aktivnost i namjere iza

događaja za svoj lični život, pleme, naciju i region. Isaharove vođe su primjetile da Božja ruka djeluje u pozadini tokom prelaska vlasti i krune sa Saula na Davida.

3) **„...kako bi znali šta Izrael treba činiti...”**

Znanje prepoznaje činjenice; mudrost je otkrivanje svrhe činjenica – tačna primjena znanja. Vođe Isaharovog plemena su bili mudri ljudi – nisu reagovali na trenutni događaj kao oportunisti, već su prihvatili priliku kao vizionari. Oni nisu bili samo ljudi od akcije, već ljudi sa planom akcije.

4) **„... bilo je dvije stotine od njihovih knezova...”**

Dok je naglasak većine drugih plemena bio na veličini njihove vojske (koliko hiljada čizama su imali na zemlji), karakteristika Isahara je bila duhovni kvalitet njihovog vođstva od 200 ljudi.

5) **„... i svih njihovih saplemenika koji su ih slijedili...”**

Proročka razboritost Isaharovih plemenskih vođa stvorila je priliku za njih da donesu stabilnost i jedinstvo među svim ostalim plemenima Izraela u vrijeme kada je cijeloj naciji o-

čajnički bilo potrebno uvjeravanje i usmjerenje. Liderstvo nije u brojevima, već u mudrosti. Bogu je potrebno samo nekolicina sa duhovnom razboritošću da bi uticao na pravac mnoštva.

Gdje su u našem naraštaju i u našem vremenu, ljudi poput ovih iz Isaharovog plemena, duhovni stražari, koji traže srce Božje za spas naroda? Bog nastoji da pruži duhovno razlučivanje o Njegovim aktivnostima i namjerama među narodima svakome ko vapi za Njim. Koga će Bog naći?

Sodomi i Gomori je bilo potrebno samo deset čuvara:

Avrâm opet reče: „Neka se moj Gospod ne ljuti ako mu se samo još jednom obratim. Ako se u gradu nađe samo deset pravednih?“ (Postanak 18:32)

Jerusalimu je bio potreban samo jedan čuvar:

„Protrčite po trgovima Jerusalima. Gledajte, posmatrajte, tražite po ulicama: da li ćete pronaći čoveka, ijednog koji postupa po pravdi i koji teži vernosti, pa da oprostim gradu.“ (Jeremija 9:5)

Kakvu razliku može napraviti jedan molilac?

„Tražio sam među njima čoveka koji će popraviti zid i stati u procep preda mnogom radi zemlje, da je ne bih uništio. I nisam ga našao.“ (Jezekilj 22:30)

Kako da postanemo 'Isaharov sin', onaj koji hoda i moli se u skladu sa proročkim rasuđivanjem kako bi mogao donijeti promjenu pravca za grad, naciju, regiju?

- Kao prorok Danilo, svakodnevno proučavajte Riječ Božju radi razumijevanja otkrivenja. (Danilo 9:2)

- Kao što je crkva započela u Knjizi Djela apostolskih, održavajte svakodnevno zajedništvo sa drugim vjernicima tako što ćete hrabriti jedni druge kroz molitvu za potrebe, dijeljenje biblijskih stihova i svjedočanstava, zajedničke obroke. (Djela apostolska 2:46)

- Kao što je apostol Pavle poučio, molite se za one koji imaju autoritet i uticaj. (1. Timoteju 2:1-2)

- Postanite duhovni čuvar na zidinama svog grada, nacije i balkanskog regiona. (Isaija 62:6)

Robert Haris Jurjević, Sarajevo
+387.61.229.026

USTRAJNOST U MOLITVI

Već neko vreme hoću da podelim nešto s vama što možda nije nikakva nova vest, ali meni izvesno vreme snažno odzvanja.

Pre određenog vremena kada smo molili za isceljenje jedne osobe, imala sam snažan utisak da radim pogrešno jednu stvar. Možda se neko od vas pronade u tome, a to je da se molim za nekoga i kada čujem da je osobi bolje ja prestanem sa molitvom.

Došla mi je slika iz Biblije koja se nalazi u Izlasku 17,10-13: *„Isus Navin učini kako mu je Mojsije rekao i napade Amalečane, a Mojsije, Aaron i Hur se popeše na vrh brda. Dokle god je Mojsije držao ruke podignute, Izraelci su pobeđivali, a kada bi ih spustio, pobeđivali su Amalečani. Kada su se Mojsiju umorile ruke, oni uzeše jedan kamen i podmetnuše ga pod njega. On sede na kamen, a Aaron i Hur su mu držali ruke, jedan sa jedne, a drugi sa druge strane, tako da su mu ruke ostale podignute sve*

do zalaska sunca. Tako Isus Navin mačem potuče vojsku Amalečana.“

Kada čujemo da je nekome bolje, to ne znači da je isceljen, i prestanak molitve nije opcija, jer to znači „spuštanje ruku“. Vidimo u tekstu šta se dešava nakon toga, bitka se gubi. Naše ruke tj. molitva ne sme da jenjava dok god ne čujemo da je pobjeda naša. Jedni drugima treba da držimo ruke dok god taj rat ne bude završen, a pobjeda vidljiva. Pre neki dan mi je pala na pamet jedna naša sestra za koju molimo, postimo, i onda kada čujemo da je ona bolje, razrede se naše molitve.

Jako je mnogo potreba za isceljenjem. Ja sam jedna od onih koja čeznem da vidim čuda, a verujem i vi. Mislim da je ovo recept: držimo ruke jedni drugima i ne odustajmo dok rat ne bude gotov, a pobjeda vidljiva.

Dragi moji neka vas Gospod sve silno blagoslovi i vodi iz pobjede u pobjedu!

Silvija Galović, Novi Sad

ČETIRI OBLASTI ŽIVOTA

Postoje četiri oblasti života u kojima mi živimo kao muž i žena ili muško i žensko.

Prva oblast tog življenja jeste lična. „Nema više ni Judejina ni Grka, nema ni roba ni slobodnjaka, nema više ni muško ni žensko; jer ste svi vi jedno u Hristu Isusu“ (Galatima 3:28). Za Boga razlika između muškog i ženskog ne postoji. On voli podjednako oba pola i oni su ravnopravni u Njegovim očima – jednako dragoceni.

Druga oblast je oblast vlasti, gde smo ponovo ravnopravni. Bog kaže da žene treba potpuno da se, Gospoda radi, potčine i budu poslušne svojim muževima (1. Pet. 2:13). Naše potčinjenje autoritetu postavljeno

od Boga jeste svedočanstvo nespasenima. Svaki otpor i protivljenje jeste kršenje Božjeg zakona i delovanje protiv Boga i u tome ne može biti blagoslova.

Treća oblast jeste crkvena, gde žene i muškarci nisu ravnopravni. Gospod je naložio lokalnim crkvama kroz apostola Pavla određene stvari za žene (1. Kor. 14:34–35). Žene zato ne mogu da budu crkvene vođe, naročito u izrazito patrijarhalnim sredinama, jer će ovo uvek biti pogrešno shvaćeno, kao u Korintskoj crkvi. Ovo svakako ne znači da žena ne može ništa da radi u crkvi.

Četvrta oblast je dom (Ef. 5:23–24). U ovim stihovima

Pavle pokazuje kako je Bog zamislio poredak za brak i porodični život. Odredio je muža da bude onaj koji vodi, a žena, ona je ravnopravna sa njim u Božjim očima, ali je ispravno da mu bude podložna. Mnoge žene ne mogu da se pomire sa tim i tu počinje pobuna – takozvana „borba za ženska prava“.

Pavlovo učenje iz poslanice Efescima nije jedini odeljak koji govori o tome; to se ponavlja u mnogim stihovima Biblije sa jakim naglaskom u rečima „poslušnost“ i „pokornost“. Da bismo razumeli stihove iz Efescima 5:23-24, pogledajmo ceo kontekst. Princip koji se postavlja jeste da svi vernici treba da budu ispunjeni Duhom Svetim (st. 18).

Dalje, Pavle pokazuje kako žena, muž, deca i sluge treba da pokažu svoju duhovnost - vođenje i kontrolu Svetog Duha nad sobom. Znak da je žena vođena i ispunjena Duhom jeste da je podložna svome mužu? Žena treba da bude pokorna mužu kao što je Crkva pokorna Hristu. Nigde se u Pismu ne navodi da žena ne treba da sluša svog muža, tj. da mu bude nepokorna, bilo da se radi o spašenom ili nespašenom mužu, nema

razlike. Kak god, ovo donosi dupli problem pred ženu koja je nova vernica i čiji je muž još uvek nespašen.

Često je onda žena u iskušenju da ide iz crkve u crkvu u želji da se njen problem reši. Onda kada njeno nezadovoljstvo postane veće, traži pomoć od jednog pastira, pa od drugog itd. Tada ona čuje razne savete i uputstva. Ako ne pazi, neće dugo proći i počće da radi ono šta joj drugi kažu, umesto da se podloži svome mužu u ljubavi i tako ispuni volju Božiju.

„Žene da se pokoravaju svojim muževima kao Gospodu“ (st. 22) - ovo je mala rečenica koju žene često tumače pogrešno kako bi opravdale svoju nepopodložnost muževima: „U redu je pokoriti se Gospodu, ali mužu, muškarcu...“

Razlog zbog kojeg se treba podložiti mužu je isti zbog kojeg se treba podložiti Gospodu. Ne postoje dve vrste pokornosti: jedna za muža, a druga za Gospoda. Podložnost mužu će doći prirodno kao ispunjenje Svetim Duhom, kao duhovni plod. Žena će tada rado i sa ljubavlju da se podloži mužu i vođstvu muškarca kao Gospodu.

Dorothi H. Pentekost

U ČEMU JE PROBLEM?

Krah svetskog sistema

Čini mi se da se svetski sistem ruši do svojih temelja, a da mi svi to samo posmatramo skrštenih ruku. Ako pažljivo slušaš, čućeš kako ljudi svuda govore: „Svet se raspada.“ To čujemo i na vestima i u običnim razgovorima. Čini se da svako govori o nepravdi u svetu. Ali, pričanje koje ne prati akcija ništa neće rešiti.

Moje je pitanje: „Ko će ustati protiv nepravde i ispraviti to stanje?“ Ja sam odlučila da ću to biti ja. Znam za još nekoliko hi-

ljada drugih koji su doneli istu odluku. Ipak, potrebno je da nam se pridruže još stotine hiljada da bismo mogli odraditi taj posao.

Učini što god možeš!

Možda misliš: „Džoj, ono što ja mogu učiniti ne bi se ni primetilo u svetskim razmerama problema.“ Znam kako se osećaš, jer sam se nekad i ja tako osećala. Ali, ako svi budemo razmišljali na takav način, niko neće ništa učiniti i ništa se neće promeniti. Iako naši pojedinačni napori možda ne mogu rešiti

probleme, zajedno možemo napraviti velike stvari i vidljivu razliku.

Bog nas neće držati odgovornim za ono što nismo mogli učiniti, ali će od nas tražiti odgovornost za stvari koje smo mogli učiniti. Nedavno sam se vratila sa puta po Indiji i baš sam bila u teretani kad mi je prišla žena, koju tamo često viđam, i upitala me verujem li ja zaista da svi naponi koje ulažemo u ta naša misijska putovanja rešavaju bilo šta, s obzirom da će milioni ljudi i dalje umirati od gladi, bez obzira na to koliko ljudi mi nahranili. Tada sam s njom podelila nešto što mi je Bog stavio na srce – nešto što mi se zauvek useklo. Da smo ti ili ja gladni, zato što već tri dana nismo ništa jeli, i da nam neko ponudi jedan obrok koji će ublažiti bol u našim stomacima, ne bismo li to prihvatili i bili srećni zbog toga?

Naravno da bi. Ista je stvar i sa ljudima kojima pomažemo. Mi možemo uspostaviti programe kontinuiranog zbrinjavanja za mnoge od njih, ali će uvek biti onih kojima ćemo moći pomoći samo jednom ili dva puta. Ipak, znam da su te naše kampanje vredne toga da ih organi-

zujemo. Ako možemo samo jednom gladnom detetu dati jedan obrok, vredelo je. Ako možemo samo jednoj osobi pomoći da na jedan dan živi bez bola, vredelo je.

Odlučila sam da ću uvek učiniti ono što mogu i da ću zapamtiti ono što mi je Gospod rekao: „Ako nekome možeš samo na sat vremena barem smanjiti bol, to je još uvek vredno truda.”

Svet je postao „bljutav”

Smatram da sa sigurnošću mogu reći da je većina onog što ovaj svet nudi zapravo „bljutavo”. Naravno, ne govorim o hrani. Na primer, većina filmova koji se proizvode u Holivudu je nekako „bljutava”.

Obično kad vidimo bilo koji tip ponašanja koji ne zrači kvalitetom, brzi smo to osuditi kao nešto „od sveta”. Možda i kažemo nešto poput: „Ma, šta možemo očekivati od sveta?” A ipak, termin „svet” zapravo označava ljude koji žive u svetu. Ako je svet postao „bljutav”, to je zato što su ljudi postali „bljutavi” u svojim stavovima i delima.

Isus je rekao da smo mi so zemlje, ali ako so obljutavi (iz-

gubi svoju snagu i kvalitet), nije ni za što (vidi Matej 5:13). Takođe, rekao je da smo svetlo sveta i da ne bi trebalo da skrivamo svoje svetlo (vidi Matej 5:14-15).

Razmišljaj o tome na sledeći način. Svaki dan kad odlaziš od kuće, i ideš u mračni i „bljutavi“ svet, ti možeš biti svetlo i so (ukus) koji taj svet treba. Možeš doneti radost na svoje radno mesto, ako odlučiš da stalno imaš dobar i pozitivan stav. Reč je o jednostavnim stvarima. Budi zahvalan, umesto da se stalno na nešto žališ kao što to većina ljudi čini. Budi strpljiv, milosrdan, brzo opraštaj uvrede i ohrabruj ljude oko sebe. Čak je i običan osmeh i prijateljski stav način da se donese „ukus“ u „bljutavo“ društvo.

Ne znam kako stvari stoje kod tebe, ali ja ne volim bljutavu hranu. Moj muž je imao nekih želudačnih problema i lekar mu je na nekoliko dana propisao dijetu sa potpuno nezačinjenom hranom. On se tih dana uopšte nije radovao hrani! Dejav nije čovek koji bi nešto zanovetao, ali tih dana sam ga za svakim obrokom čula kako neprestano ponavlja: „Ovo uopšte nema ukusa.“

Trebalo je samo malo soli i začina – a to je upravo ono što i svetu treba. Bez ljubavi i njenih predivnih kvaliteta, život je „bljutav“ i nije vredan življenja.

Želela bih da napraviš jedan eksperiment. Samo misli: „Ja ću danas otići u svet i „začiniću“ ga.“ Zatim, pre nego iskoračiš iz svog doma, pohrani u svom umu to da ti ideš kao Božji veliki poslanik (ambasador) i da je tvom cilju voleti ljude, darovati ih i dodati „začin“ u njihove živote.

Možeš početi time što ćeš se nasmešiti ljudima koje sretnoš u toku tog dana. Osmeh je simbol prihvatanja i priznanja, a to je nešto što većina ljudi u svetu očajnički treba. Predaj se Bogu i veruj Mu da će se brinuti za tebe dok seješ dobro seme i blagoslove gde god ideš.

Promena počinje od tebe

Ja shvatam da ti ne možeš sve učiniti. Uopšte nije reč o tome. Nekim stvarima jednostavno moraš reći „ne”, inače će ti život biti pun stresa. Ja ne mogu biti volonterka za čuvanje dece niti dostavljač hrane starijim ljudima, ali činim puno drugih stvari kojima doprinosim pozitivnoj promeni u svetu.

Mislim da svako od nas mora odgovoriti na pitanje: „Šta ja radim da bi život neke druge osobe učinio boljim?” Verovatno je još bolje pitanje: „Šta sam danas uradio da bi nečiji život

učinio boljim?” Moje knjige katkad budu teške za čitanje, jer „dižu na površinu” neke stvari koje nisu uvek ugodne. Ali, svako od nas se treba suočiti s tim stvarima.

Dobre stvari se ne dešavaju slučajno. Ako želimo učestvovati u revoluciji, neke stvari će se morati promeniti, a stvari se ne mogu promeniti ako se ljudi ne promene. Svako od nas mora reći: „Promena počinje od mene!”

Joyce Meyer

Iz knjige „Revolucija ljubavi“

RECI NEKOME
DA GA VOLIŠ!

AGAPE

NJEGOVA POBJEDA JE I NAŠA POBJEDA

I oni ga pobijediše krvlju Janjeta i riječju svjedočanstva svojega, i ne mariše za život svoj sve do smrti.

(Otkrivenje 12:11)

Uvodni stih nam otkriva važan duhovni princip: apostol Ivan je u vizijama koje je dobio od Duha vidio da kada je god narod Božji ispovijedao Riječ i objavljivao svoje svjedočanstvo istine - vjerujući u krv Isusa Hrista i njen značaj u Novom zavjetu - nadvladali su protivnika i anđeli su pobijedili u borbi (Otkrivenje 12:7-10).

Posljedica tog je da je bitka u sferi duha dobijena ili izgubljena i da je rezultat onoga što mi činimo na zemlji. Zato nastavi

nositi drugima svoje svjedočanstvo o Hristu, potvrđivati Riječ Božju i uzimati večeru Gospodnju. Na taj način ćeš održati svoju pobjedu i nastaviti vladati u životu kroz Isusa Hrista. U Bibliji piše: „... mnogo će više oni, koji primaju izobilje milosti i dar pravde, u životu vladati po Isusu Hristu” (Rimljanima 5:17).

Isus je rekao u Jovanu 16:33: „... ali se radujte: Ja sam nadvladao svijet.” Ponavljajući o pobjedničkom životu koji smo primili u Njemu, apostol Jovan nam je poručio: „Jer sve, što je rođeno od Boga, pobjeđuje svijet...” (1. Jovanova 5:4). On nam je darovao pobjedu, i nama pripada pravo da hodamo u svje-

tlu te pobjede. Ti si pobijedio svijet i njegovu pokvarenost, njegove laži, strahove, obmane, sisteme i ekonomiju. Aliluja!

Sotona i njegovi poslušnici nemaju pravo divljati, pustošiti niti činiti zlo u tvom životu i u tvom okruženju. Oni nemaju nikakva prava u tvom „aiōnu“. Isus je rekao da možemo istjerivati demone (Matej 10:8). Zato, istjerujte demone svuda - gdje god oni pomole svoje odvratne glave. U Božjoj proročkoj knjizi zapisano je da smo mi pobijedili, i da stoga hodamo u pobjedi koja nam je darovana u Isusovo ime.

Objavljuj Hristovu pobjedu u svome domu, tijelu, nad svojom porodicom, službom, biznisom i svim drugim što ima veze sa tobom. Objavi Njego-

vu pobjedu nad svojim gradom, državom i narodima svijeta. Zapamti da je Isus Gospod nad svime. Njemu je data sva vlast na nebu i na zemlji, a mi smo sudionici Njegove slave, vladavine, veličine, pobjede i moći. Njegova pobjeda je i naša pobjeda. Neka je slava Njegovom imenu zauvijek!

Molitva

Dolazim protiv struktura, sistema i šema koje Sotona koristi kako bi širio svoju obmanu i strah u narodima. Te strukture su oborene, a ja proglašavam pobjedu Božjeg naroda i za sve narode svijeta, u Isusovo ime. Amin.

Za dalje proučavanje:

1. Jovanova 3:8
Rimljanima 5:17

Chris Oyakhilome

19 PRAVILA

Pravilo reciprociteta: Prije nego što sudiš o greškama drugih, pogledaj sebe. Kod onoga ko baca blato, ne mogu biti čiste ruke.

Pravilo bola: Samo ogorčen čovjek vrijeđa druge.

Pravilo višeg puta: Mi prelazimo na viši nivo kada počnemo da se obraćamo drugima bolje nego što se oni obraćaju nama.

Pravilo bumeranga: Kada pomažemo drugima – pomažemo sami sebi.

Pravilo čekića: Nikada ne koristite čekić da ubijete komarca koji se nalazi na čelu sagovornika.

Pravilo razmjene: Umjesto da stavimo druge na mjesto, treba

da stavimo sebe na njihovo mjesto.

Pravilo učenja: Svaki čovjek koga sretamo potencijalno može da nas nečemu nauči.

Pravilo harizme: Ljudi se interesuju za čovjeka koji se interesuje za njih.

Pravilo 10 bodova: Vjera u najbolje kvalitete ljudi obično ih primorava da pokažu svoje najbolje kvalitete.

Pravilo situacije: Nikad ne dozvolite da situacija znači za vas više nego odnos.

Pravilo Boba: Kada Bob ima probleme sa svima, obično je glavni problem sam Bob.

Pravilo pristupačnosti: Lakoća u odnosu sa sobom pomaže

drugima da se osjećaju lagodno sa nama.

Pravilo rova: Kada se pripremaš za borbu, iskopaj takav rov za sebe kako bi se u njega smjesto i prijatelj.

Pravilo poljoprivrede: Svi odnosi se mogu i trebaju gajiti.

Pravilo 101 posto: Pronaći 1 posto sa čim smo saglasni, i usmjeriti na to 100 posto naših napora.

Pravilo strpljenja: Kad se putuje sa drugima uvijek je sporije nego kad se putuje sam. Ako želiš da ideš daleko – idi sa dru-

gima, ako želiš da ideš brzo – idi sam.

Pravilo dvije strane iste medalje: Prava provjera odnosa nije u tome koliko smo vjerni prijateljima kada su oni u nevolji, već koliko se radujemo kada oni postižu uspjehe.

Pravilo simpatije: Pri ostalim jednakim uslovima ljudi će težiti da rade sa onima koji im se sviđaju; pri ostalim nejednakim uslovima, oni će i dalje to raditi.

Pravilo saradnje: Zajednički rad povećava vjerovatnoću pobjede.

KAD SE NAŠI TEMELJI ZATRESU,
MOGLI BISMO SE OKRENUTI BOGU,
A ONDA USTANOVITI DA IH
UPRAVO ON TRESE.

JEVREJSKA POSLOVICA

AGAPE

BOŽIJE VREME

Božije vreme za proroka Simeona

Doktrina providnosti je ukorenjena u uverenju da Bog - koji je gospodar istorije - zajedno sa pristankom naše slobodne volje, može sve da vodi ka svojim ciljevima. Pojam providnosti je pomalo uštogljen, pa se radije služim slikom Božijeg vremena.

To je ideja koja nije nužno vezana za božansko vodstvo u svakom minutu našeg života, već ističe Njegovo delovanje u ključnim trenucima promena. Vredno je da se zamislimo nad ovim. Znete, čovek jednim dodirrom digitalnog prekidača upra-

vlja satelitima i čudima tehnike, pa zar je onda Gospodu teško da se umeša i načini prekretnicu u našem životu? Često to doživljam kao genijalnu božansku kreativnost. Kad god u molitvi priđem svojim obavezama, Bog pravi raskrsnice u mom životu i daje mi uvid u ono što radi. Verujte mi, često se od srca smejem!

Sveta porodica je doživela ovo vreme, ovu raskrsnicu kada je u hramskom dvorištu prinosa žrtvu za svog prvorođenca. Nisu znali da je Duh Sveti u ovaj događaj vodio Simeona i Anu - dva izuzetna lika. Gospod hoće i

može da u pravo vreme ukrsti naše puteve sa putevima pravih ljudi. Dakle, prvo poslušnost a onda vođstvo, onda Božije vreme. To je provereni model.

Držimo svoje crkvene zavešte. Molimo se. Žrtvujmo. Čitajmo Božiju Reč. Ispovedajmo svoje grehe. Uzimajmo Večeru Gospodnju. Živimo moralno. Delujmo pravedno. Iskažimo milosrđe siromasima. Ispunjavajmo svoje dužnosti i Gospod će da se pobrine, da uputi prave ljude na naše puteve.

Ti ljudi će nas oduševiti. Ponavljam - na nama je da budemo poslušni svom delu zaveta. Uđimo kroz vrata poslušnosti i otvoriće nam se još veća vrata mogućnosti. Ovo je dobar način življenja.

Dakle, dvoje mladih ljudi sa bebom u naručju stoje u redu hramskog dvorišta. Čekaju da prinesu žrtvu u žamoru, u atmosferi prepunoj prepoznatljivih mirisa. Dvoje već vrlo starih ljudi, svetaca, ide sigurno prema njima, spontano, ne znajući za susret koji ih čeka.

Bilo je to božansko vreme, božansko ukrštanje. Mislim da je to bio čas na koji je Bog Otac veoma dugo čekao.

U Lukinom evanđelju čitamo o Simeonu. Čak četiri puta nam evanđelist Luka ističe da je sve bilo u rukama Duha Svetog.

1. Simeon je bio pun Duha. Ta punina je bila njegova svakodnevnica. „Duh Sveti je bio s njim.“ Drugim rečima, Duh i Simeon su bili u trajnom zajedništvu.

2. Simeon je prepoznavao glas Duha darom duhovnog znanja. „... i on mu je objavio da neće umreti pre no što vidi Izabranika Gospodnjeg.“ Ovaj pravednik je jasno čuo lično obećanje Duha. Kao da mu je rečeno: „Simeone, odaću ti tajnu: Videćeš Mesiju pre nego umreš.“ O, pa to je prava stvar!

3. Simeon je vođen Duhom stigao u pravi čas. „Vođen Duhom, došao je u hram.“ Poslušno je pratio i najmanji mig Duha. I onda...

4. Simeon je po Duhu proročkom reči obavestio Mariju o sudbini njenog sina. „Evo, Bog je izabrao ovo dete da mnoge od Izrailja obori i mnoge da podigne.“

Ovde jasno uočavamo četiri aspekta delovanja Duha Svetog: (1) trajno zajedništvo; (2) posebna objava; (3) praktično vođstvo; (4) vremenski precizno

proroštvo. Simeon je pravi Božiji tajni agent.

Zar nije predivno da ovako jasno vidimo jednog starca koji poznaje Boga i trajno živi u sili Duha. Simeon je stopljen sa Pismom. Njegove molitve su bile delovi knjige proroka Isaije. On je harizmata u pravom svetopisamskom značenju tog pojma. Poznao je Boga; doživeo je da ga jasni glas Duha Svetog vodi (To je uvek u skladu sa širim kontekstom svetopisamskog otkrivenja).

Gospod i danas ima ovakve ljude u svojoj crkvi. Služba proroštva se obnavlja u naše vreme. Poslednjih godina doživeo sam nekoliko takvih objava. To mi je pokazalo da nisam samo jedan od mnogih pred Bogom. On zna moje ime. Ja nisam samo njegov radnik već i njegov sin.

Božansko iznenađenje

Događaj sa Simeonom nam ponavlja istu istinu: Kada smo poslušni onome što znamo iz Božije Reči; kada izvršavamo svoje dužnosti vere, s vremena na vreme možemo da očekujemo Božija iznenađenja. To može da bude proroštvo, san ili neki du-

hovni dar. Rekli smo da su Marija i Josif činili ono što se očekuje od jedne dobre jevrejske porodice. U kontekstu njihove poslušnosti verskim propisima, Bog ukršta njihove puteve sa starim prorokom, čovekom punim njegovog Duha.

Niko nema pravo da očekuje posebno vođstvo ako ne mari za opšte Božije vođstvo koje nalazi u Svetom pismu. Da li u našim crkvama ima malo osećanja za Gospodnje neposredno prisustvo i njegovo silno delovanje? Ako je tako, onda moramo da se vratimo svojim „religioznim dužnostima“ koje su jasno objavljene - molitvi, žrtvovanju, bogoslužnjima, posećivanjima. To su zaveti na koje smo se kao članovi metodiističke crkve obavezali. Tek tada Bog može da izlije svog Duha na nas.

Zamišljamo kako Simeon prilazi mladim roditeljima i širi ruke. Licem k licu sa bebom Mesijom iz njega provaljuje slavo-poj. Bog je ispunio obećanje koje mu je dao! „Sada puštaš, moj Gospodaru, svoga slugu da u miru ode; tvoja reč je tako ispunjena, jer sam tvoje video spasenje što pripravi za sve narode.“

Nije li zapanjujuće i predivno da je stari pravednik u majušnoj bebi video Spasitelja čija će vest da obuhvati ceo svet? A sve to mnogo pre nego će sam Isus dati svojim zapovest Velikog poslanja: „Idite u sav svet i učite sve narode mojim učenicima.“ Očigledna je istina da smo i mi, kao deo crkve neznabožičkih obraćenika, ispunjenje životne Simeonove molitve. Isus je poslan za sve ljude.

Ova istina je poverena svim njegovim sledbenicima. Naša je dužnost da drugima kažemo o Isusu. Svaki čovek, žena i dete treba da čuju o Spasitelju.

Josif i Marija su sa čuđenjem posmatrali šta se događa. Bili su iskreno zapanjeni. Uveren sam da su shvatili da je reč o

Božijem času. I mi se čudimo kada doživimo kako se bez najave neka viša, nedokučiva dimenzija ukrsti sa našom svakodnevicom.

Simeon je poslušno uradio ono što mu je rečeno. Blagoslovio je roditelje i preneo Mariji posebnu objavu. Najavio joj je veliku bol. Doživeće zebnju i zbunjenost. Njen sin neće osnovati svoju porodicu. On je došao da stvori duhovnu porodicu onih koji će biti poslušni Božijoj Reči. „On će biti znak... da se otkriju misli mnogih. A tebi samoj će tuga kao mač probosti srce.“

Isus dosledno deli kosmos. I njegova majka će morati da pred Bogom prođe kroz proces obelodanjivanja motiva srca i

vrednosti. Ni Marija nije izuzeta od visoke cene učenja. Otkriće sve ono što i drugi učenici: I naše najcrnje misli su kao dan na božanskom svetlu. I naše srce treba da bude probodeno. Isus jeste njen sin ali neće biti pod njenom kontrolom. Njegov odnos sa nebeskim Ocem prevazilazi sve krvne i rodbinske odnose.

Božije vreme za Anu evanđelistkinju

Treba naglasiti i ovo: Simeunova harizmatička služba je uravnotežena Aninom evangelizatorskom službom. Luka očigledno uživa da nam oslikava ljude koji u potpunosti sarađuju sa Bogom. I Ana je poput Simeona biser Izraela. Bog ju je kao udovicu upotrebio na način koji bi joj bio nemoguć da je bila udata žena. I ona je bila počašćena božanskim časom susreta sa Spasiteljem. „I ona je došla u isti čas i počela da slavi Boga i da govori o Isusu svima koji su očekivali da Bog izbavi Jerusolim.“

Ana je propovedala na sav glas u hramskom dvorištu! Luka je tu jasan. On nam u slici dvoje staraca govori nešto važ-

no o istrajnoj vernosti: Ne odustajte nikad! Ne odustajte ni u 55., ni u 62. ili 65. godini života. Tek tada mogu da se dogode najvažniji događaji vašeg života. I vama smrt voljenog supružnika može da pruži novi poziv da služite Gospodu! Tako je bilo sa ovom ženom. Osmo decenija života joj nije smetala da bude vrlo blizu svog Boga. Tim Stafford (Tim Stafford) je napisao:

Amerikanci su duhovno bolesni zbog svog pogrešnog pogleda na život. Oni žive po principu kretanja crkvenog zvona. Idu gore, gore, gore, sve dok oko svoje pedesete „ne odzvone svoje“, a onda se vraćaju dole i - umiru. Ali Sveto pimo nas uči da hrišćani idu gore, gore, gore - u nebo. Ono je naš cilj - cilj koji nam određuje kako ćemo da dođemo do njega.

Kada se dr Pol Brand (Paul Brand), priznati hirurg i misionar preselio u novosagrađeni starački dom, zamolili su ga da kaže nešto na samoj svečanosti otvaranja. Njegove se reči i danas pamte. Rekao je:

Sećam se vremena kada sam bio u zenitu fizičke snage. Imao sam 27 godina i tek sam završio svoje studije medicine. Planinario sam s prijateljima satima

dok nismo stigli na vrh planine. Neki od njih su rekli da su postigli sve u životu. Ništa im više ne treba.

Sećam se svoje 57. godine, Bio sam na vrhuncu svojih umnih sposobnosti. Te sam godine izveo jedan hirurški zahvat koji je unapredio mnogo toga. Svo moje obrazovanje i iskustvo je bilo sadržano u toj operaciji. Znam mnoge koji su sa sličnim dostignućem završili svoju karijeru.

Sada sam prešao osamdesetu. Osećam da se bližim svom duhovnom vrhuncu. Sve što sam tražio svih ovih godina bilo je da postanem čovek koji u sebi spaja mudrost, ljubaznost, ljubav, radost i mir. Sada, kada sam na

tom vrhu, ne samo da ne mislim da sam završio svoje, već da moj život tek sada počinje.

U našoj kulturi se 65. godina smatra granicom iza koje čovek treba da ide u penziju. Ukoliko nemate duhovni sadržaj, godine koje slede biće vam ispunjene dosadom, banalnostima, a vrlo često depresijom i očajavanjem. Nema više starog posla. Deca idu svojim putem. Prijatelji su daleko. Ništa više nema smisla. Kako dalje? Ako hodamo s Bogom - kako reče dr Brand - te godine života mogu da budu naš najbogatiji i najdelotvorniji period, godine velikih duhovnih dubina i sveže pronicljivosti.

Phil Thrailkil

**SVEMU IMA VRIJEME,
I SVAKOM POSLU POD NEBOM
IMA VRIJEME.**

PROPOVJEDNIK 3:1

AGAPE

KAKO DA SE BORIŠ I POBEDIŠ?

**„Bori se u dobroj borbi vere...
u koji si pozvan.“**

1. Timoteju 6:12 (Čarnić)

Evo šest proverenih biblijskih strategija za pobeđivačke neprijatelja kada te on napadne.

1) Razmišljaj agresivno.

„Bori se u dobroj borbi vere...u koji si pozvan.“ Planiraj i kalkuliši kao general koji se sprema za bitku. Prouči kako da se suočiš i pobediš svog neprijatelja đavola.

2) Moli se agresivno.

Rečeno nam je da „hrabro“ pristupimo Božjem tronu (vidi Jevrejima 4:16). Što znači agresivno! Nemoj se snebivati pred Bogom. On je tvoj „Aba“, što znači „Tata“. A ti si Njegovo iskupljeno dete, zato mu slobodno pristupi i zatraži ono što ti je potrebno.

3) Govori neustrašivo.

Apostol Petar piše: „Ako neko govori, neka to čini kao da govori Božije reči.“ (1. Petrova 4:11, SSP) Drugim rečima, kori-

sti zapovedni, autoritativni ton kada se suprotstavljaš zlima silama. „Jačajte u Gospodu.“ (Efescima 6:10, SSP)

4) Daj velikodušno.

Nivo na kom daješ je nivo na kom primaš. „Jedan daje obilato i sve više stiće, a drugi škrtari i sve je siromašniji. Darežljiva duša biće nagrađena i napojen onaj koji druge poji.“ (Priče Solomonove 11:24-25, NSP) Ništa što daješ nije premalo i ništa nije previše.

5) Radi posvećeno.

Biblija kaže da šta god radiš da radiš celim svojim srcem (vidi Propovednik 9:10). Nemoj pristupati svojim obavezama sa strepnjom i željom da se izvučeš. Pokreni se u Svetom Duhu i završi posao (vidi 2. Tim. 1:6).

6) Voli bezuslovno.

Kao Hristov sledbenik, potrudi se da druge voliš onako kako ih On sam voli - bezuslovno i požrtvovano.

*Gore navedeno izučavanje Božije Reči je intelektualna svojina UCB-Srbija, čiji je autor **Bob Gass**.*

NEBESKI DAROVI

*Blagosloven Bog i Otac Gospoda našeg Isusa Hrista, koji nas je blagoslovio svakim blagoslovom duhovnim na nebesima kroz Hrista.
(Efescima 1:3)*

Nebeski darovi? Većina ljudi će pomisliti: „Takvi darovi su bez vrednosti za ovaj svet!“ Ovde nisu krivi nebeski darovi, već naša zaslepljenost. Na Novoj Gvineji su u poslednje vreme otkrivena plemena domorodaca, koji žive na stepenu kulture kamenog doba. Zamislimo ako bi neko od misionara nekakvom „golom divljaku“ pružio novčanicu od hiljadu dolara. Za njega ne bi imala nikakvu vrednost i pored toga što sadrži veliku vrednost. Tako je to i sa nebeskim darovima koje lako podcenjujemo, jer ne poznajemo njihovu vrednost. Bilo bi žalosno kada bi nas naša duhovna zaslepljenost osiromašila i umanjila lepotu duhovnih darova koje nam nudi Bog. Daje nam „nebeske misli“ da možemo da shvatimo sa kojim mnoštvom darova želi da nas obogati. Ove darove možemo da primimo samo u Gospodu Isusu Hristu. Otvara nam se duboka riznica, iz koje možemo da uzmemo mir sa svetim Bogom, oproštenje svih grehova, Božje posinaštvo, duševni mir i red u srcima, Svetog Duha, živu nadu ličnog usavršavanja i dovršenja Božjeg carstva, radost, snagu, utehu - istinski život.

*Gospode! Tebi su dragi ljudi, koji primaju tvoje darove.
Učini od nas takve ljude. Amin.*

Wilhelm Busch

Molitva jednog djeteta zapisana u Rusiji:

„Bože čuvaj tatu, mamu, batu, baku, deku i mene... ali, posebno čuvaj sebe, jer ako se Tebi nešto desi, gotovi smo...“

Sjajna ideja se sprovodi u Kanadi.

Kombinovali su staračke domove sa sirotištima. Rezultat je prevazišao sva očekivanja!

Stariji ljudi su pronašli unuke, siročad su prvi put doživela ljubav i brigu o roditeljima. Stariji su se značajno poboljšali u svom zdravlju i svojoj volji za životom. Njihovo interesovanje za život se vratilo. Doktori su rekli da nam svima treba ljubav.

KAKO NAS DRUGI DOŽIVLJAVAJU?

Za vrijeme jednog predavanja, profesor je kredom napisao na tabli:

$$9 \times 1 = 7$$

$$9 \times 2 = 18$$

$$9 \times 3 = 27$$

$$9 \times 4 = 30$$

$$9 \times 5 = 45$$

$$9 \times 6 = 54$$

$$9 \times 7 = 63$$

$$9 \times 8 = 72$$

$$9 \times 9 = 81$$

$$9 \times 10 = 90$$

Nakon što je završio okrenuo se licem prema prisutnim studentima. Gotovo svi su se smijali. Razlog je bila greška u računanju u prvom redu.

Profesor je tada rekao:

„Namjerno sam pogriješio prvi rezultat, jer bih želio da naučite nešto vrlo važno. Želio bih da pokušate shvatiti kako funkcionišemo. Vidjeli ste da sam deset puta napisao tačan rezultat. Nitko od vas nije mi zbog toga čestitao. No, svi ste se smijali i kritikovali me zbog jedne pogreške. Dakle, prema ovome možemo zaključiti da nas neće cijeniti zbog dobra koje uradimo puno puta, ali će nas kritikovati zbog jedne jedine pogreške. No, ne dajte se obeshrabriti. Uvijek se izdignite iznad podsmjeha i kritike. Ostanite snažni...“

PRIHVATI ISUSA

„Ja (Isus) sam vrata, ako ko uđe kroz mene, biće spasen.“

(Jovan 10,9a)

„Svako ko prizove ime Gospodnje biće spasen.“

(Rimljanima 10,13)

***Ako još ne poznaješ Isusa Hrista kao svog Spasitelja i Gospoda,
moli ovu molitvu da Isus postane tvoj Spasitelj i Gospod.***

„Dragi Gospode, ja vjerujem u Tebe. Vjerujem da si poslao svoga Sina da umre na krstu za moje grijehе, da je On sahranjen i da je vaskrsnuo treći dan, baš kao što je i napisano u Bibliji. Kajem se za stvari koje sam učinio a koje su Te povrijedile. Molim Te oprosti mi moje grijehе. Molim Te dođi u moje srce i u moj život. Očisti me i pomoz mi da živim ispravno. Želim da se i moje ime nađe zapisano u knjizi života. Priznajem da si Ti moj Gospod i Spasitelj. Molim Te ispuni me Svetim Duhom kao što si obećao u Bibliji. Hvala Ti Gospode. U ime Isusa Hrista. Amin.“

Javi se ukoliko ti je potrebna pomoć u duhovnom rastu.

НОВА КЊИГА

Удружење Ikonos покланја књигу „ИСТОРИЈА ЦРКВЕ У ДЕЛИМА АПОСТОЛСКИМ“. Бесплатан примерак ове књиге можете да поручите на e-mail ikonos.office@gmail.com или на број +381 62 396 331. Књига прати историју Цркве кроз библијску књигу Дела апостолска, историју која је следила по завршетку овоземалјског живота Господа Исуса Христа.

**NE
BUDITE
PREVARENI!**

ZAŠTITA OD PREVARE

Svuda po svetu, hrišćani se suočavaju s protivljenjem nevidljivih, ali moćnih duhovnih neprijatelja, koji žele da porobe naš duh, dušu i telo. Neumoljivim prevarama, sotona planira da uništi crkvu iznutra, odvlačeći nas od Božije ljubavi i zaštite. Šta mi možemo da učinimo?

U knjizi *Zaštita od prevare*, poznati biblijski učitelj Derek Prince, uči nas kako da:

- » Proverimo izvor natprirodnih znakova i čuda
- » Razlikujemo istinito od lažnog
- » Dođemo do slobode od ponosa i srušimo sotonske utvrde
- » Se odupremo sotoninim spletkama i širimo Božiju pobedu
- » Širimo evanđelje u sili

**I vi možete da razotkrijete neprijateljske strategije,
da se efikasno upustite u duhovne bitke – i da pobedite!**

Podržati udruženje
Derek Prince misija možete kupovinom
knjige iz našeg izdavaštva
ili donacijom na račun:
325 -9500700044980-85

ZA VIŠE INFORMACIJA, MOLIMO KONTAKTIRAJTE NAS NA:

+381 64 405 47 44
miki.cobrda79@gmail.com
FB: Derek Prince misija - Srbija